

UNIVERZA V LJUBLJANI
FAKULTETA ZA ŠPORT

DIPLOMSKO DELO

LUKA GOBEC

Ljubljana, 2016

UNIVERZA V LJUBLJANI

FAKULTETA ZA ŠPORT

Športna vzgoja

Kondicijsko treniranje

**PREGLED VEČJIH DOSEŽKOV KOŠARKARSKIH KLUBOV
V SAVINJSKI REGIJI MED LETI 1991 IN 2015**

DIPLOMSKO DELO

MENTOR:

Tomaž Pavlin, doc. dr.

RECENZENT:

Goran Vučković, izr. prof. dr.

KONZULTANT:

Frane Erčulj, red. prof. dr.

AVTOR DELA

Luka Gobec

Ljubljana, 2016

ZAHVALA

Diplomsko delo posvečam svojim staršema, saj mi brez njune motivacije dela ne bi uspelo dokončati.

Zahvaljujem se tudi mentorju, doc. dr. Tomažu Pavlinu, za koristne nasvete pri pisanju diplomske naloge. Prav tako hvala recenzentu, konzultantu in vsem profesorjem na Fakulteti za šport.

Ključne besede: košarka, Savinjska regija, pregled večjih dosežkov, zgodovina.

PREGLED VEČJIH DOSEŽKOV KOŠARKARSKIH KLUBOV V SAVINJSKI REGIJI MED LETI 1991 IN 2015

Luka Gobec

IZVLEČEK

V diplomski nalogi z naslovom »Pregled večjih dosežkov košarkarskih klubov v Savinjski regiji med leti 1991 in 2015« pišem o pomembnejših dosežkih košarkarskih klubov v Savinjski regiji z bogato tradicijo in zgodovino. Izpostavil sem klube: KK Zlatorog Laško, ki je igral v najmočnejšem evropskem klubskem košarkarskem tekmovanju – Evroligi, bil udeleženec finalnega turnirja zaključne četverice v Jadranski ligi ter večkratni državni podprvak in zmagovalec pokala Slovenije; KK Tajfun Šentjur, ki je v sezoni 2014/15 postal slovenski državni prvak in se uvrstil v Jadransko ligo; KK Hopsi Polzela, ki je igral v zelo močnem evropskem pokalu Saporta ter bil večkratni državni podprvak in zmagovalec pokala Slovenije; KK Rogaška Crystal, državni podprvak v sezoni 2014/15, udeleženec Koračevega pokala in večletni udeleženec 1. SKL; KK Šoštanj Elektra - pokalni podprvak in večletni udeleženec 1. SKL. Vsi ti klubi skupaj predstavljajo skoraj polovico vseh klubov v 1. SKL, kar kaže na priljubljenost košarke v Savinjski regiji.

Iz Savinjske regije prihaja tudi veliko odličnih trenerjev. Izpostavimo lahko Zmaga Sagadina, Aleša Pipana, Jureta Zdovca, Borisa Zrinskega in Zorana Martiča. Vsi z izjemo Martiča so bili tudi selektorji slovenske članske reprezentance.

Key words: basketball, Savinjska region, Overview of the major achievements, history.

OVERVIEW OF THE MAJOR ACHIEVEMENTS OF BASKETBALL CLUBS IN SAVINJSKA REGION BETWEEN 1991 AND 2015

Luka Gobec

ABSTRACT

This degree paper entitled »Overview of the major achievements of basketball clubs in the Savinjska region between 1991 and 2015« is about the major achievements of basketball clubs in Savinjska region with rich tradition and history. The focus lies on the following clubs: BC Zlatorog Laško, which played in the strongest European basketball competition - Euroleague, was a participant in the final-four tournament in Adriatic league, and was Slovenian state vice-champion and champion multiple times; BC Tajfun Šentjur, which became Slovenian national champion in season 2014/15 and got into the Adriatic league; BC Hops Polzela, which participated in a very strong European championship Saporta Cup and won the first and second place in Slovenian Cup multiple times; BC Rogaska Crystal, state vice-champion in season 2014/15, participant of Korač Cup and participant in 1st Slovenian league; BC Elektra Šostanj - Cup vice-champion and participant in 1st league. All these clubs together account for almost half of all clubs in 1st Slovenian basketball league, which reflects the popularity of basketball in Savinjska region.

There are also a lot of good and famous coaches that come from Savinjska region: Zmago Sagadin, Ales Pipan, Jure Zdovc, Boris Zrinski, Zoran Martić. All of them except Martić were also the coaches of Slovenian men's national basketball team.

KAZALO

KAZALO VSEBINE:

1	UVOD.....	7
2	<i>METODE DELA</i>	8
3	RAZPRAVA.....	9
3.1	Opredelitev Savinjske regije.....	9
3.2	Stanje slovenske in savinjske košarke do leta 1991.....	11
3.3	Osamosvojitve Slovenije in slovenska košarka po letu 1991.....	14
3.4	Košarka se je iz Celja počasi selila v manjše kraje v okolici.....	16
3.4.1	Vzpon košarke na Polzeli.....	21
3.5	Zlati časi košarke na Polzeli.....	23
3.5.1	Konec totalne nadvlade Olimpije.....	24
3.5.2	Uspeh Rogaške in njen propad, začetek sosedskih derbijev med Laščani in Polzelani ter boj Polzelanov z evropsko Olimpijo za naslov državnih prvakov	29
3.5.3	Savinjski derbiji se nadaljujejo, Polzela v finalu DP, Laško v finalu pokala	34
3.5.4	Primat najboljše ekipe v Savinjski regiji prevzame Laško.....	38
3.6	Evroligaško Laško.....	47
3.7	Na Polzeli se poslovijo od Evrope.....	55
3.8	Ustanovitev Jadranske lige in uvrstitev Laškega na zaključni turnir četverice	56
3.8.1	Poslovijo se legende savinjske košarke.....	58
3.9	Od evroligaških tekem v Savinjski dolini do sivega povprečja savinjskih klubov v državnem prvenstvu.....	60
3.10	Nov mejnik v Savinjski regiji – štajerski derbi in naslov državnih prvakov	65
4	SKLEP.....	66
5	VIRI.....	68

KAZALO SLIK:

Slika 1:	Zemljevid občin v Savinjski regiji.....	10
Slika 2:	Prikaz Savinjske regije v Sloveniji.....	10
Slika 3:	Slavko Kokot vodi srednješolce na revijalni paradi ob Fizkulturnem dnevu v Celju, julija 1946.....	12
Slika 4:	Ekipa Kovinotehne Savinjske Polzele v sezoni 1995/96 - pokalni zmagovalci.....	28
Slika 5:	Izenačeni polfinale DP 1996/97, Savinjska Polzela : Pivovarna Laško.....	33
Slika 6:	Ekipa Kovinotehne Savinjske Polzele v sezoni 1997/98 – 3. naslov državnih podprvakov v zgodovini kluba.....	37
Slika 7:	Ekipa KK Pivovarna Laško v sezoni 1998/99.....	45
Slika 8:	Povprečje starosti igralcev prve košarkarske lige.....	62

1 UVOD

Kratka opredelitev širšega področja raziskovanja

V Savinjski regiji se že od nekdaj igra kvalitetna košarka. Po zatonu v Celju leta 1985 se je košarka prestavila na manjše, obrobne kraje. Najprej na Polzele, nato pa še v Rogaško Slatino, Laško in Šentjur. V svojem diplomskem delu sem zbral in na enem mestu strnil podatke o večjih uspehih košarkarskih klubov iz Savinjske regije, regije, iz katere izhaja veliko uspešnih klubov, trenerjev in igralcev. Največji dosežek je nedvomno igranje košarkarskega kluba Pivovarna Laško v najmočnejšem klubskem evropskem tekmovanju – Evroligi v sezoni 1999/2000. Spregledati ne gre niti večletnega sodelovanja Polzele v evropskih pokalih. Drugi večji uspehi pa so še: naslov državnih prvakov košarkarskega kluba Tajfun Šentjur v sezoni 2014/15, uvrstitev KK Pivovarne Laško na zaključni turnir najboljših štirih ekip Jadranske lige v sezoni 2001/2002, nastopanje Rogaške v pokalu Radivoja Korača v sezoni 1996/97, naslova pokalnih zmagovalcev Slovenije Polzele v sezoni 1995/96 in Laškega v sezoni 2003/04 ter naslovi državnih podprvakov Polzele (1994/95, 1996/97, 1997/98), Pivovarne Laško (1998/99, 1999/00, 2003/04) in Rogaške (2014/15), ter bogate tradicije KK Elektre z igranjem v prvoligaški družini.

Cilji

V diplomskem delu želim zbrati vse večje dosežke košarkarskih klubov v Savinjski regiji, ugotoviti, kakšni so bili vzroki za zaton košarke v Celju ter posledično njen razcvet v manjših obrobnih krajih. Predpostavljam, da so vzroki ekonomski in tudi politični. Ekonomski vzroki so povezani s financami v smislu sponzorstva lokalnih podjetij in izgradnje infrastrukture, primernih za razvoj panoge. Politični vzroki se nanašajo na politiko *šport v vsako vas*, kar pomeni razširitev in možnost profesionalnega športa tudi na periferiji izven velikih mest in centrov. Prav tako pa je na zaton košarke vplival porast drugih športov na Celjskem (rokomet, nogomet, plavanje, atletika, judo, hokej ...). Izpostaviti je potrebno tudi centralizacijo športa v prestolnici, ki je boljše finančno podprta s strani države.

2 METODE DELA

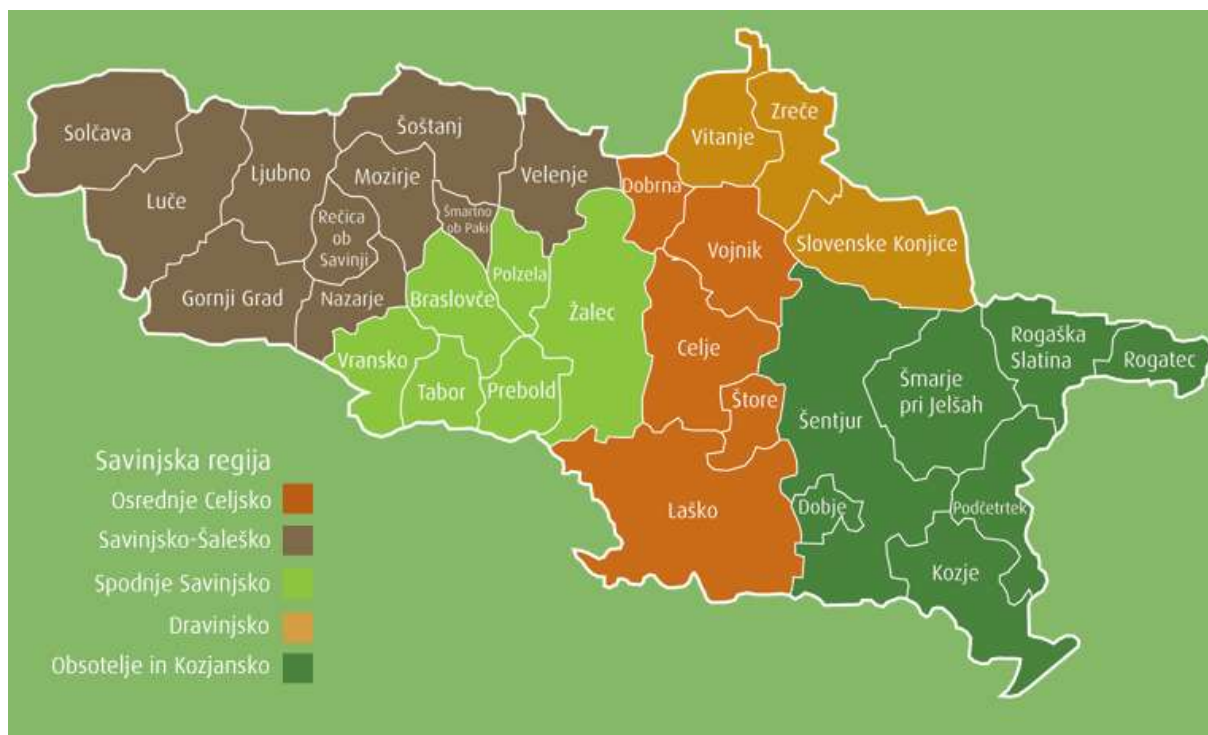
Metoda dela je zgodovinska. Podatke med letoma 1991 in 2000 sem pridobil pretežno iz člankov časopisa Novi tednik ter literature, navedene na koncu diplomskega dela, po letu 2000 pa sem uporabil zaključne biltene Košarkarske zveze Slovenije, ki so dostopni na njihovi spletni strani, ter statistične podatke tekem, ki so dostopni na uradni spletni strani Fibe Europe.

3 RAZPRAVA

3.1 *Opredelitev Savinjske regije*

Savinjska regija je ena izmed dvanajstih regij Slovenije, po velikosti pa je tretja izmed vseh. Velikost regije je 2.301 km², kar predstavlja 11,4 % površine Slovenije. V regiji je 254.237 prebivalcev oziroma 12,3 % slovenskega prebivalstva. Največji urbani in gospodarski središči v regiji sta Celje in Velenje, ki imata status mestne občine. V Savinjsko regijo je vključenih 31 občin. Občinska središča s statusom mesta so Laško, Rogaška Slatina, Slovenske Konjice, Šentjur in Žalec, ostala občinska središča pa so še Braslovče, Dobje, Dobrna, Gornji Grad, Kozje, Ljubno, Luče, Mozirje, Nazarje, Podčetrtek, Polzela, Prebold, Rečica ob Savinji, Rogatec, Solčava, Šmarje pri Jelšah, Šmartno ob Paki, Šoštanj, Štore, Tabor, Vitanje, Vojnik, Vransko in Zreče. Savinjska regija ima izjemno strateško lego. Umeščena je v središče Slovenije, skozi njo potekajo pomembne mednarodne cestne in železniške povezave. Središče regije je Celje, ki skozi svojo bogato zgodovino ohranja pomembno poselitveno, gospodarsko in prometno vlogo. Regija se od severozahoda proti jugovzhodu razprostira vse od Kamniško-Savinjskih Alp ter dolin in gozdov Zgornje Savinjske doline do Šaleške doline in s hmeljem rodovitne Spodnje Savinjske doline pa vse do Osrednje Celjskega in Dravinjskega s Pohorjem ter gričevnatega Kozjanskega in Obsotelja. Za večjo razvojno učinkovitost Savinjska regija uveljavlja delovanje petih subregij: Savinjsko-Šaleška, Spodnje Savinjska, Osrednje Celjska, Dravinjska, Obsoteljsko Kozjanska (Regionalna statistika, 2012).

Slika 1: Zemljevid občin v Savinjski regiji

Slika 2: Prikaz Savinjske regije v Sloveniji

Košarkarski klubi v Savinjski regiji, ki se po letu 1991 lahko pohvalijo z večjimi dosežki:

Košarkarski klub Zlatorog Laško, Košarkarsko društvo Hopsi Polzela, Košarkarski klub Tajfun Šentjur, Košarkarski klub Rogaška Crystal, Košarkarski klub Elektra Šoštanj, Košarkarski klub Rogla, Košarkarski klub Comet Konjice, Košarkarski klub Podčetrtek, Košarkarski klub Celje in Košarkarski klub Prebold.

3.2 Stanje slovenske in savinjske košarke do leta 1991

Košarka se je na Slovenskem po skromnih začetkih pred drugo svetovno vojno in tudi med samo vojno množičneje razvila po drugi svetovni vojni, podobno kot nasploh v Jugoslaviji. V Savinjsko regijo pa je košarko pripeljal takratni študent in bodoči profesor Višje šole za telesno vzgojo v Beogradu Slavko Kokot. Leta 1945 so na I. gimnaziji v Celju ustanovili Fizični aktiv Srednješolec, ki je med drugim seznanjal širši krog mladih z novo igro. Istega leta so košarko začeli igrati v Fizičnem društvu Celje, sočasno je košarka postajala priljubljena v industrijskem predelu mesta v Celju, v Gaberjah, kjer je delovalo Fizično društvo Olimp. Ti društvi sta združevali predvojne sokole oziroma telovadce in športnike. Organizacijo FD Celje je vodil Slavko Kokot, pri FD Olimpu pa je bil za to zadolžen Ivan Stavbe. Prvo urejeno košarkarsko igrišče v Celju je bilo na nekdanjem stadionu Borisa Kidriča v Čretu, pozneje je zraslo še eno v bližini tovarne Emo, nato pa še v mestnem parku. Leta 1946 sta se združili fizični društvi Celje in Olimp v Fizično društvo Kladivar. Leta 1947 je bilo zgrajeno košarkarsko igrišče na Glaziji, ki je bilo dolga leta prizorišče precejšnje košarkarske aktivnosti. Tekme pa so se pogosto igrale tudi na asfaltnem igrišču v središču mesta na Titovem trgu, kjer so postavili prenosne konstrukcije košev. Reorganizacija enovite fizikulture se je zgodila leta 1948. Fizična zveza Slovenije je še naprej ostala krovna organizacija, pod njenim okriljem pa so nastale panožne športne zveze. To je pomenilo dokončno osamosvojitve panožnih zvez in deloma vrnitev na staro predvojno strukturo. (Košarkarska zveza Slovenije je bila ustanovljena leta 1950). Znotraj organizacije so zrasla nasprotja med redno vadbo (telovadbo, telesno vzgojo) in posebno vadbo (športom), zlasti pri delitvi sredstev. V Fizičnem društvu Kladivar je kasneje prišlo do notranjega razhoda ter oblikovanja novih društev. Telesna vzgoja in rekreacija kot oblika množičnosti sta bili povezani s Partizanovima društvoma Celje in Gaberje, od koder so kasneje izšli mnogi košarkarji in košarkarice. Pionirji košarke v Celju so tako vzpostavili delo z mladimi in z njimi izpopolnjevali člansko košarkarsko moštvo Celja. Ta klub, ki je kasneje uspešno nastopal pod pokroviteljstvom večjih celjskih podjetij, kot so Kovinotehna, Libela, Merx (tri od devetih celjskih podjetij, ki so se leta 1988 uvrstila med 200 največjih jugoslovanskih izvoznikov; poleg teh še Cinkarna, Emo, Etol, Zlatarna, Metka in Gozdno gospodarstvo Celje) in Inpos, se lahko ponaša z

bogato tradicijo. V sezonah 1978/79 in 1979/80 je bil klub na pragu uvrstitve v 1. košarkarsko ligo nekdanje Jugoslavije. Takrat sta Celjane vodila Zmago Sagadin in Mile Čepin (Kokot in Petek, 2006).

Slika 3: Slavko Kokot vodi srednješolce na revijalni paradi ob Fizkulturnem dnevu v Celju, julija 1946.

Košarka pa se je v tem času začela razvijati tudi v Šaleški dolini. Leta 1948 je bil ustanovljen Košarkarski klub Elektra, ki se je nato čez štiri leta (1952) uvrstil v 1. slovensko košarkarsko ligo, kjer igrajo še danes in veljajo za enega izmed klubov z najdaljšo tradicijo pri nas. S košarko v Šoštanju so začeli Matjaž Natek, Miran Tavčar in Julijan Žnidaršič (Pavlovič, 2000).

Poleg omenjenih dveh središč, je košarka postajala vedno bolj priljubljena tudi v ostalih krajih Savinjske regije. V Rogaški Slatini so tako ustanovili klub leta 1960, v Slovenskih Konjicah 1968, v Laškem in Šentjurju leta 1969, čez tri leta pa tudi na Polzeli (1972).

Primat košarke v regiji pa je še vedno držal celjski klub, ki je nastopal v 1. B in II. jugoslovanski ligi. Najbolj uspešna leta celjske košarke so tista med letoma 1972 in 1985 (Šuster in Volfrand, 2015).

Uspeh je spremljal preboj celjske mladinske košarke v jugoslovanskem merilu, saj so bili mladinci leta 1978 na državnem prvenstvu v Sarajevu državni prvaki. V mladinskem moštvu, ki ga je vodil Zmago Sagadin, so med drugim igrali Aleš Pipan, Matjaž Tovornik, Dušan Hauptman, Robert Medved, Zoran Golc. V osemdesetih letih je že zaradi centralistične slovenske košarkarske politike celjske vrste zapustila vrsta mladih nadarjenih igralcev in trener Sagadin, tako da se je celjska košarka ponovno vrnila v slovensko ligo (Pavlin, 1996).

Potem je košarka v Celju počasi stagnirala in se po letu 1992 preselila v manjše kraje v bližini Celja. Najprej na Polzelo, pozneje pa še v Laško, Rogaško Slatino in Šentjur. Zadnji poskus obnovitve celjske košarke — labodji spev — je bil v letih 1992-93 s klubom Inpos Celje. Zaradi izjemne mladosti igralcev pa niso bili konkurenčni v članski košarki Slovenije (Šuster in Volfrand, 2015).

3.3 Osamosvojitve Slovenije in slovenska košarka po letu 1991

Decembra 1990 se je v Sloveniji na plebiscitu o samostojnosti in neodvisnosti Slovenije 88,5 % vseh volilnih upravičencev odločilo za samostojnost. Slovenija je 25. junija razglasila neodvisnost, Jugoslovanska armada pa je 26. junija začela napad na Slovenijo. Po začetku vojne ali »agresije« je Slovenska športna zveza 27. junija objavila »priporočilo« o preložitvi vseh športnih tekmovanj na ozemlju Republike Slovenije in svetovala, naj slovenski športniki iz varnostnih razlogov ne sodelujejo na tekmovanjih zunaj Slovenije, 28. junija pa je slovenske športnike, nastopajoče v reprezentancah Jugoslavije, pozvala, da naj glede na »brutalno agresijo jugoslovanske armade zapustijo jugoslovanske reprezentance in se čim prej vrnejo domov«, saj je »za slovenski narod žaljivo, da športniki Slovenije v takih razmerah nastopajo na mednarodnih tekmovanjih za barve Jugoslavije« (Pavlin, 2012).

Medtem je v Rimu potekalo evropsko prvenstvo v košarki, kjer je nastopal tudi Jure Zdovc, ki se je dan pred polfinalnim obračunom proti Franciji 28. junija, odločil, da ne bo več nastopal na preostalih tekmah jugoslovanske reprezentance. Hinojo (2012) sicer trdi, da je Zdovc želel odigrati prvenstvo do konca, saj so ga s soigralci iz reprezentance vezali zelo lepi spomini in dolgoletna prijateljstva. Toda zaradi izrednih razmer, ki so vladale doma, se je v solzah odločil zapustiti reprezentanco, zato se je naslednje jutro z novinarji vrnil nazaj v Ljubljano. Iz Ljubljane ga je do njegovih rodnih Slovenskih Konjic odpeljal odlični prijatelj, nekdanji jugoslovanski in kasneje tudi slovenski reprezentant Matjaž Tovornik. Jugoslovanska reprezentanca je kasneje osvojila prvenstvo, ko je v finalu premagala domačine Italijane. Zdovc je medaljo s tega prvenstva prejel šele po 14 letih. To je bila tudi zadnja uradna tekma Jugoslovanske reprezentance (Hinojo, 2012).

Z razpadom Jugoslavije so se poleg veselja zaradi dolgo izpolnjenih sanj pojavile tudi nekatere težave. Svet in tudi mednarodno košarkarsko organizacijo je bilo potrebno prepričati, da je Slovenija res samostojna, mirna in varna država ter da ima vse pogoje za nemoteno delo. Na srečo je tej mladi državi to uspelo izredno hitro.

10. januarja 1992 je v Münchnu tudi uradno postala članica mednarodne košarkarske zveze FIBA (Pavlovič, 2000).

Na začetku smo imeli nekaj težav, saj je Slovenija zaradi vojne na ozemlju bivše države nekaj časa veljala za tako imenovano "rizično" državo in je zaradi tega košarkarska Evropa ni sprejela. Tako so denimo košarkarji Smelta Olimpije na začetku svojih nastopanj v evropskih pokalih domače tekme morali igrati v sosednji Italiji, in sicer v Vidmu in Gorici (Žibrat 1996).

3.4 Košarka se je iz Celja počasi selila v manjše kraje v okolici

Po razpadu Jugoslavije se je z vsem ostalim dokončno osamosvojil tudi slovenski šport in tako smo že jeseni 1991 pripravili prvo državno prvenstvo v samostojni Sloveniji.

Celjska regija je v zadnjem obdobju zvezne ligaše iz Ljubljane oskrbovala z vrhunskimi košarkarji, uvod v sezono **1991/1992** pa je za vrsto let drugi slovenski košarkarski center pomenil hud udarec. Celje, šoštanjska Elektra, Comet iz Slovenskih Konjic in Rogaška so s tekmovanjem skupaj z Ilirijo, Medvodami, mlado ekipo Olimpije in Podbočjem začeli v slabši – rdeči skupini. Togo vztrajanje ljubljanskega lobija pri delitvi lig pa ni pomenilo, da sta bili zelena in rdeča skupina najbolj posrečeni rešitvi in idealen vzvod za kakovostni premik in popularizacijo košarke. Večina trenerjev je vseskozi zagovarjala enotno 16-člansko ligo (klubi bi odigrali po 30 tekem, toliko so jih tudi v takratnem tekmovalnem sistemu in po tej plati ni bilo pomislekov zaradi natrpanega koledarja). Toda na koncu je obveljal predlog o razširjeni ligi ljubljanske regije, ki so jo sestavljali lanski zvezni ligaši in udeleženci slovenske končnice: Smelt Olimpija, Slovan, Ježica, Helios, Triglav, Postojna ter geografsko oddaljena Micom Marcus iz Kopra in Maribor (Šuster in Zule, 3. 10. 1991).

Najboljše tri ekipe rdeče skupine po prvem delu prvenstva (trajal je od 5. oktobra do 28. decembra) so se kasneje preselile v zeleno ligo in vključile v boj za naslov.

Cilji pred sezono v celjskem klubu so bili kristalno jasni. Po vseh odhodi pred sezono (klub so zapustili Golc, Sušin, Cerar, Govc, Aničič in Blagojevič) je tako povprečna starost ekipe padla na dobrih 19 let, zato na kaj več kot obstanek niti niso računali (Šuster in Zule, 3. 10. 1991).

Na slabe razmere v celjskem športu in posledično tudi košarki pa je opozarjal tudi nekdanji trener Celjanov Zmago Sagadin. »V Celju so močno omejene materialne možnosti. Nekaj let so bili načrti preširoko zastavljeni. Prodirali so hokej, ki je strahovito drag šport, atletika, rokomet, nogomet. Vsi so silili v ospredje in športni

forumi bi morali bolj selektivno obravnavati posamezne panoge in trezno oceniti možnosti za učinkovito uveljavitev v širšem prostoru. Naveza gospodarstvo-šport se je začela krhati in tedaj je postal padec celjskega športa neizogiben« (Zule, 24. 10. 1991).

V Rogaški Slatini so po velikopoteznih načrtih in nakupih igralcev, ki so bili značilni za klub v zadnjih sezonah, zelo očitno ciljali, ne samo v uvrstitve v zeleno skupino, ampak tudi v končnico štirih ekip za naslov slovenskega prvaka in posledično (pogojno) tudi uvrstitve v evropske pokale (Šuster in Zule, 3. 10. 1991).

Tudi v šoštanjski Elektri, kjer so se pred sezono okrepili s Celjanom Zoranom Golcem, ki je še vedno sodil med najboljše slovenske košarkarje, v klubu pa so zadržali tudi jedro iz prejšnje sezone s Pipanom na čelu, so tako upravičeno ciljali na prva tri mesta rdeče skupine in uvrstitve v kakovostnejšo zeleno skupino. Podobne načrte pa so imeli tudi v Cometu iz Konjic (Šuster in Zule, 3. 10. 1991).

Na skorajšnjo neregularnost prvenstva pa so nekateri opozarjali, ko so na košarkarski zvezi razpored za nadaljevanje prvenstva naredili pred tekmami zadnjega kola prvega dela. Opozarjali so na nekompatibilnost funkcij Vojka Herksla, trenerja Slovana in namestnika komisarja lige (Zule, 9. 1. 1992).

Po prvem delu tekmovanja se je Rogaška (11 zmag in 3 porazi) uvrstila v zeleno skupino, Comet, Elektra in Celje pa so ostali v rdeči skupini.

Zaradi plačilne nediscipline, ki je zaznamovala zadnje mesece državnega prvenstva ekipo iz Šoštanja, se je Zoran Golc odpovedal igranju v končnici državnega prvenstva, kjer se je Elektra borila za vstop v zeleno skupino (Šuster, 16. 4. 1992).

Za peto mesto in uvrstitve v Koračev pokal so se na koncu borile tri ekipe s Savinjskega: medsebojno Elektra in Rogaška, Comet pa je svojo priložnost iskal proti ekipi iz Medvod. V nadaljevanje sta se z rezultatom 2 : 0 v zmagah uvrstili Rogaška in Comet. V drugem kolu je Konjičane pričakal Micom Marcus, Rogaška pa je za nasprotnika dobila Slovana iz Ljubljane. Oba predstavnika iz Savinjske regije sta z rezultatom 2 : 0 v zmagah izpadla in se poslovila od boja za evropske pokale.

Košarkarji Polzele, Pivovarne Laško in šentjurskega Alposa so sezono začeli v II. slovenski ligi. Polzelani so se z dobrimi igrami uvrstili v kvalifikacije za 1. SKL. V tekmah za obstanek v rdeči skupini 1. SKL so se pomerili z ekipo Maribora, Celjani, ki niso imeli tako dobre sezone, pa z ekipo Kokre. Prvi so se z rezultatom 2 : 0 v zmagah uvrstili v 1. SKL, Celjani pa so obe tekmi izgubili in bi v primeru, če ne bi igrali v meddržavni super ligi, v naslednji sezoni izpadli iz najkakovostnejše slovenske lige. Na srečo celjskih ljubiteljev košarke se to ni zgodilo (Ž. Z., 12. 3. 1992).

V Šoštanju, kjer so si pred sezono postavili visoke cilje, so na koncu ostali razočarani. Naložba v izkušena 32-letna veterana in nekdanj odlična celjska košarkarja ter nekdanja jugoslovanska reprezentanta, Aleša Pipana in Zorana Golca, v tem letu pa tudi oba na širšem spisku kandidatov za slovensko reprezentanco, pa velja za zgrešeno. Po koncu sezone sta oba zapustila klub.

Prvega naslova prvakov v samostojni Sloveniji so se na koncu veselili košarkarji Smelta Olimpije, ki so v finalu z 2:0 v zmagah proti ekipi Optimizma Postojne potrdili vlogo glavnega in edinega favorita. Tedanji trener ekipe je bil nekdanji trener celjskih košarkarjev Zmago Sagadin.

Košarkarji Rogaške Donat Mg so na koncu osvojili 7. mesto, Konjičani so bili 8., košarkarji Elektre 12., Polzelani 15., Celjani pa 19. (Žibrat, 1996).

V sezoni **1992/93** so bile ekipe ponovno razdeljene v dve skupini, zeleno in rdečo. Med prvoligaši pa je bilo kar pet ekip s celjskega območja: Rogaška Donat Mg, Comet in Elektra, ki so tekmovanje začele v zeleni skupini, ter Celje in novopečeni prvoligaš Polzela v rdeči.

V vsaki skupini je bilo po 8 ekip, do končnice pa na državnem prvenstvu niso nastopale najboljše ekipe iz sezone 1991/92: Smelt Olimpija, Optimizem Postojna, Helios in Triglav. Ta moštva so igrala v novoustanovljeni ligi SBA (meddržavna super liga), v kateri so igrali še klubi iz Avstrije, Madžarske, Češke in Slovaške. Ta liga je bila ustanovljena z namenom igrati v Evropi, vendar liga po svoji kakovosti ni bila na

visoki ravni in za razvoj košarke v omenjenih državah ni storila kaj prida (Žibrat, 1996).

Prvi del domačega prvenstva je trajal do konca novembra, nakar sta se prvimi šestimi ekipami iz zelene skupine pridružili dve iz rdeče. Drugi del tekmovanja je trajal do konca februarja, nato pa so se prve štiri ekipe zelene skupine skupaj s člani SBA-lige pomerile za naslov prvaka in uvrstitev v evropske pokale (Šuster in Zule, 17.9.1992).

Celjani so pred sezono podpisali 20-letno pogodbo o pokroviteljstvu z Inposom, ki pa jih je na sredini sezone zapustil, v Celje pa so se vrnil Pipan, Medved in Aničič, ki je zaradi težke bolezni novembra že končal kariero, januarja pa izgubil boj z boleznijo. Skupek vseh nesrečnih dogodkov je pomagal privedi klub do izpada v II. SKL. Konjičani so pred sezono podaljšali pogodbo z Neratom, v klub pa pripeljali tudi reprezentanta Golca ter tako z velikimi ambicijami začeli sezono. Velenjčani (Elektra), ki so bili pred koncem prejšnje sezone tik pred razpadom, pa so poletne počitnice izkoristili za prepotrebno zbiranje denarja. Le-tega jim je zagotovil novopečeni sponzor – podjetje ESO, okrepili pa so se s Hrvatom Vladimirjem Rizmanom. V končnici za rdečo skupino so Velenjčani izgubili s Kraškim Zidarjem in tako izpadli v II. SKL. Na Polzeli pa so se zagnano lotili razširitve osnovnošolske telovadnice, s fitnes centrom in savno pa pridobili pogoje za odlično delo, ki naj bi po pričakovanjih obrodilo sadove v drugem delu tekmovanja. Prvi trener polzelskega moštva je ostal Boris Zrinski, ki je Polzelo pripeljal med prvoligaško družino (Šuster in Zule, 17. 9. 1992).

Zrinski je začel svojo trenersko pot v Rogaški, pred prihodom na Polzelo pa je bil še trener celjske Libele. Jeseni 1992 se je klub okrepil še s kontroverznim Veljkom Petranovičem, ki je na prvi tekmi minulega hrvaškega finala državnega prvenstva med Zadrom in Cibono po tem, ko so ga navijači zaradi grobega prekrška izžvižgali in ga je trener zamenjal, vstal s klopi, slekel hlače in gledalcem pokazal zadnjico. Leta je za Polzelane zaigral šele v drugem delu tekmovanja. S pomočjo nekdanjega zmagovalca jugoslovanske lige in kapetana Zadra, ki je leta 1986 v Zagrebu presenetil dvakratnega evropskega prvaka Cibono na čelu s pokojnim Draženom Petrovičem, so Polzelani osvojili naslov v rdeči skupini in si s suvereno zmago (3 : 0) proti ekipi Maribora v kvalifikacijah za zeleno zagotovili nastop med najboljšimi

ekipami v naslednji sezoni. Ekipo iz Rogaške Slatine je okrepil Damjan Novakovič, ki se je v mestu pridružil še enemu bivšemu igralcu Mostarja – Ivici Jurkoviču. Z dobrimi igrami omenjenih tujcev se je Rogaški uspelo uvrstiti v četrtfinale državnega prvenstva, kjer so morali priznati premoč ekipi iz Postojne (končni rezultat 3 : 1 za Notranjčane).

Za preboj v 1. SKL pa so se borili tudi igralci Prebolda, ki so morali priznati premoč Podbočju in se sprijazniti s ponovnim igranjem v II. SKL.

Državno prvenstvo je na koncu ponovno osvojila ekipa Smelta Olimpije, ko je v finalu premagala ekipo Slovenica Koper z rezultatom 3 : 1. Rogaška je osvojila 8. mesto, Comet 10., Savinjska Polzela pa 11. mesto (Žibrat, 1996 in Terbovc 2010).

Prve korake v samostojni Sloveniji pa je naredila tudi Košarkarska reprezentanca Slovenije. Leta 1992 je igrala prve kvalifikacije za olimpijske igre v zgodovini samostojne države in po dveh nesrečnih porazih z dvema točkama razlike za las zgrešila uvrstitev na olimpijske igre. Reprezentanco je tedaj vodil Celjan Zmago Sagadin, člana ekipe pa sta bila tudi Konjičan Jure Zdovc in Celjan Zoran Golc. Bolje pa se je za Zdovca končala klubska sezona, ko je z Limogesom osvojil trojno krono: naslov evropskega klubskega pokala, naslov prvaka Evrolige in naslov francoskega državnega prvaka.¹

---

¹ Ostale podatke v poglavju, ki niso citirani, sem pridobil iz člankov v časopisu Novi tednik, ki je izhajal med letoma 1991 in 1993, ter na uradni spletni strani Fibe Europe.

3.4.1 Vzpon košarke na Polzeli

Najbolj bleščeče obdobje celjske košarke je bilo tesno povezano s Kovinotehno, skoraj dve desetletji pozneje pa se je zgodovina ponovila na sosednji Polzeli, ki se je s pomočjo novega pokrovitelja v sezoni **1993/94** uvrstila v **finale pokala** in si zagotovila mesto v evropskih pokalih (Zule, 31. 3. 1994).

V pokalnem tekmovanju Slovenije se je za Polzelane vse vrtelo okoli trojk. V četrtfinalu na Škofijah je Stavrov v zadnji sekundi zadel za 70 : 69, v finalu pa je Roman Horvat s trojko preprečil zmago Polzelanov in izsilil podaljšek, v katerem so Ljubljančani premagali Polzelane. Končni rezultat je bil 84 : 74 za goste (Zule, 31. 3. 1994).

Dobro pa so Polzelani igrali tudi v državnem prvenstvu, ko so izpadli šele v polfinalu proti ekipi Tam Busa iz Miklavža, ki je v tej sezoni nastopala tudi v kvalifikacijah za evropski pokal Radivoja Korača. Na prvi tekmi (Tam – Kovinotehna, 90 : 86) so se po zaostanku z 80 : 67 Polzelani približali na dve točki zaostanka, a tudi zgrešili dve trojki in zmaga je ostala doma. Strelci za Polzelo so bili: Stavrov (27), Petranovič (26), Cizej (14), Govc (9), Rovšnik in Stegič (5). V drugi tekmi so Polzelani zanesljivo slavili z rezultatom 83 : 66. Strelci za Polzelo so bili: Petranovič (28), Cizej (18), Stavrov (13), Rovšnik (11), Govc (8), Škrabe (5) (Zule, 7. 4. 1994).

Tretjo tekmo so ponovno dobili Mariborčani in tako preprečili Polzelanom vstop v finale. Polzelani so na koncu osvojili še **tretje mesto v državnem prvenstvu**.

V 1. ligi sta nastopali še dve ekipi s področja Savinjske regije: Rogaška Donat Mg (10. mesto) (Terbovc, 2010) in Comet iz Slovenskih Konjic, ki je osvojil 13. mesto (Žibrat, 1996).

V II. SKL pa so igrali košarkarji Elektre (ti so se po dveh sezonah igranja v Velenju vrnili v Šoštanj), Laškega, Inposa iz Celja in MIK Prebolda. Laščani s proračunom na ravni večine klubov zelene skupine 1. SKL (Šuster, Zule, 16. 10. 1993) so odkrito računali na napredovanje, ki pa se jim je na koncu za las izmuznilo.

Po koncu sezone so se ponovno sestali trenerji, ki so spremenili sistem tekmovanja. Namesto zelene in rdeče skupine ter II. in III. SKL so se odločili za A1 in A2 ter B in C SKL.

Najboljše ekipe lanske sezone so v tej sezoni še zadnjič sodelovale v ligi SBA. Naslov prvakov Slovenije so tudi to sezono osvojili košarkarji Smelta Olimpije, ki so v finalu s 3 : 0 premagali ekipo TAM Busa. Osvojili pa so tudi evropsko pokalno prvenstvo (Pokal Saporta) ko so v finalu v Lozani v Švici na krilih Romana Horvata (36 točk) in Dušana Hauptmana (27 točk) premagali Taugres z 91 : 81.²

---

² Ostale podatke v poglavju, ki niso citirani, sem pridobil iz člankov v časopisu Novi tednik, ki je izhajal med letoma 1993 in 1994, ter na uradni spletni strani Fibe Europe.

3.5 Zlati časi košarke na Polzeli

V sezoni **1994/95** se je raven slovenske lige nekoliko dvignila, ne nazadnje po zaslugi tujcev, ki jih je bilo več kot leta poprej. Olimpija je imela Rusa in Američana, Polzela Američana in Hrvata, ostali tujci pa so večinoma bili igralci s področja bivše Jugoslavije (Žibrat, 1996).

Polzelani so si z dosežkom iz prejšnje sezone, ko so se uvrstili v finale pokala, priigrali sodelovanje v drugem krogu predtekmovanja Evropskega klubskega pokala za moške. Uvodno tekmo so igrali proti ekipi Bonus iz Latvije. Na prvi tekmi v gosteh so tesno izgubili z rezultatom 84 : 89 ter tako izpolnili velik del načrta pri uvrstitvi v zadnji, tretji krog kvalifikacij. Z rezultatom in igro so bili zadovoljni in z nestrpnostjo so pričakovali povratni obračun. Na povratni tekmi v domači dvorani so premagali goste iz Latvije za 15 točk in se uvrstili v tretji (zadnji) krog kvalifikacij.

Tam jih je pričakala grška ekipa Iraklis Thessaloniki, kjer je tisti čas igral naš Jure Zdovc, na klopi pa mu je družbo delal še en Slovenec, Slobodan Subotič.

Polzelani so na prvi tekmi pred domačimi navijači presenetljivo izgubili samo s tremi točkami razlike (66:69), v gosteh pa so jih Grki (kasnejši polfinalisti) povsem deklasirali z rezultatom 64 : 94 ter tako končali evropsko sezono Polzelanov.

Za Polzelo so v tej sezoni nastopali: Petranovič, Tiller ml., Stavrov, Zaletel, Kobale, Jagodnik, Cizej, Rovšnik, Urbanija in Čmer.

Mesto drugega prvoligaškega kluba s področja Savinjske regije pa je imela Rogaška Donat Mg, ki je prvenstvo končala na 6. mestu (Žibrat, 1996) in si zagotovila obstanek v A1 SKL.

Laško, Elektra in Comet so igrali v A2-ligi, Celje, Šentjur in MIK Prebold pa v B-ligi.

Tudi v pokalnem tekmovanju so se Polzelani nadejali ponovitve finala iz prejšnje sezone, ko so na Polzeli po podaljšku morali priznati premoč gostom iz Ljubljane. Ker so bili z mislimi že pri Olimpiji, se jim je to maščevalo. V polfinalu so jih presenetljivo premagali košarkarji Postojne z rezultatom 68 : 70.

Boljše predstave pa so pokazali v državnem prvenstvu, kjer so se po zmagi v polfinalu, ko so malce presenetljivo brez težav premagali MWC Maribor (Lukač, 28. 4. 1995), uvrstili v finale, kjer jih je pričakala ljubljanska Olimpija. S porazom v finalu (3 : 0 v zmagah) so tako osvojili **prvi naslov državnih podprvakov v zgodovini kluba.**³

3.5.1 Konec totalne nadvlade Olimpije

Sezona **1995/96** je bila v slovenskem državnem prvenstvu zanimiva kot še nobena. V prejšnjih letih domala nedotakljivi košarkarji Smelta Olimpije so imeli tokrat precej več težav. Začelo se je že v pokalnem tekmovanju, kjer jih je več kot presenetljivo izločil domžalski Helios, nadaljevalo pa se je tudi v državnem prvenstvu, kjer so izgubili kar 8 tekem. Porajati se je začelo vprašanje, ali je košarka drugod po Sloveniji tako napredovala ali pa je Smelt Olimpija igrala toliko slabše (Žibrat, 1996).

Na podlagi posebnega točkovanja FIBE pa je slovenska košarka za naslednjo sezono 1996/97 pridobila dodatno mesto v evropskih pokalih. Pravico do nastopa sta pridobila oba finalista domačega pokala, prvak pa pravico igranja v kvalifikacijah za evropsko ligo. V Koračevem pokalu so Slovenijo po novem zastopala štiri moštva (Ž. Z., 30. 11. 1995)

Druga ekipa prejšnjega državnega prvenstva in najmočnejši klub iz Savinjske regije Kovinotehna s Polzele je še drugo leto zapored igrala v FIBInem evropskem pokalu, to pot v tretjem najmočnejšem evropskem tekmovanju – v pokalu Radivoja Korača. V prvem krogu so igrali z ekipo Szekesfehrvarja z Madžarske. Prvo tekmo so zmagali, v drugo je bil rezultat izenačen (74 : 74), po tem, ko so sredi drugega polčasa zaostajali s 47 : 61, ter se tako uvrstili v nadaljnje tekmovanje. V drugem krogu jih je pričakal istanbulski Efes Pilsen (kasnejši finalist lige). Turki so za prenovo ekipe vložili 5 milijonov dolarjev in tako niso skrivali apetitov po igranju v finalu domačega državnega prvenstva in Koračevega pokala (Zule, 21. 9. 2016).

Polzelani so obe tekmi izgubili; doma s 66 : 76, v gosteh pa z 52 : 68.

---

³ Ostale podatke v poglavju, ki niso citirani, sem pridobil iz člankov v časopisu Novi tednik, ki je izhajal med letoma 1994 in 1995, ter na uradni spletni strani Fibe Europe.

Povsem drugačna zgodba je bilo pokalno prvenstvo. Po zgodnjem in nepričakovanem izpadu Olimpije iz tekmovanja so imeli Polzelani veliko priložnost po osvojitvi naslova **pokalnega zmagovalca**. Le-tega so aprila v Mariboru osvojili, ko so v polfinalu in finalu premagali oba mariborska prvoligaša; v polfinalu Satex s 77 : 66, v finalu pa Bavario Wolltex s 94 : 84. Polzelani so si že pred finalom pokala zagotovili sodelovanje v Evropi v prihodnji sezoni. Za Satex je bilo srečanje polfinala pokala sila pomembno, saj bi le z zmago na Taboru opravičili drage nakupe in optimistične napovedi pred začetkom tekmovanj. Obremenjeni domačini so v dvoboju s Polzelani podlegli pritisku, na drugi strani pa so Savinjčani to slabost izkoristili in s pametno igro pripeljali tekmo do konca, tako kot so si želeli (Lukač, 4. 4. 1996).

Pred sezono pa so bili dejavni tudi v drugih prvoligaških ekipah. Slatinčani so po nekaj neuspešnih poskusih končno uspeli pridobiti slovensko državljanstvo za Ivico Jurkoviča, kar je sprostilo mesto za drugega tujca v ekipi. To je nato pripadlo Samirju Leriču, ki je bil zaradi pravila dveh tujcev dve sezoni zapored posojen v druge klube (v Maribor in Ljubljano). Po dobrih igrah v rednem delu prvenstva so se tako kot tretjeuvrščeno moštvo uvrstili med najboljših 8 ekip in v boj za prvaka, pohvalili pa so se lahko tudi z Olimpijinim skalpom. 10. februarja 1996 so v Ratanski vasi pred 1200 gledalci s končnim rezultatom 87 : 85, premagali slovito Smelt Olimpijo. Zmago je 6 sekund pred koncem s košem iz krilnega položaja prinesel bosanski reprezentant Samir Lerič (Trbovc, 2010). S končnim 6. mestom so Slatinčani ponovili lanski rezultat in se ob večji slovenski kvoti prvič uvrstili v evropski pokal, s čimer so izpolnili osnovni cilj. Sezono v taboru Rogaške so tako po eni strani ocenili kot uspešno, grenak priokus pa je ostal zaradi ponavljanja veliko starih napak: odličen prvi del sezone in hud padec v drugem. Vzrokov za padec je bilo veliko. Eden izmed njih je bilo (pre)majhno število kvalitetnih igralcev, kar je bil pereč problem po bolezni Sušina, ki zadnje štiri mesece praktično sploh ni igral. Drugi razlog za nihanje v igri je bilo nezadovoljstvo igralcev, ki so s pogodbami bili vezani na rezultate. Vodstvo kluba na dodatne zahteve igralcev ni pristalo, kar je botrovalo temu, da je bil nezadovoljni reprezentant Ivica Jurkovič nekaj zaporednih tekem le statist na parketu, po sezoni pa so ga z odškodnino prodali ljubljanski Olimpiji (Terbovc, 18. 4. 1996).

Celje je v novembru postalo za nekaj ur ponovno slovenski epicenter igre pod obroči, ampak le v okviru 50-letnice košarke v Sloveniji. Celje, poleg Ljubljane in Murske

Sobote, naše najstarejše košarkarsko središče, je 11. novembra 1995 gostilo akademijo ob okroglem jubileju, nato pa še kvalifikacijsko tekmo državne reprezentance za uvrstitev na evropsko prvenstvo 1997 med reprezentancama Slovenije in Češke. Izbira prizorišča akademije je tako nosilo posebno ozadje. Ob slavlju v mestu ob Savinji so se zbrali domala vsi pomembnejši slovenske košarkarske zgodovine. Mednarodno zvezo FIBA je zastopal drugi mož organizacije Lubomir Kotleba, velike pozornosti pa so bili deležni tudi nekdanji člani celjskega kluba ŽKK Celje Zoran Golc, Aleš Pipan in Matjaž Tovornik (Zule, 12. 10. 1995).

V klubskem tekmovanju pa je v Celju šlo vse samo še navzdol. Ko so pred sezono ponovno napredovali v A2-ligo, so v novi zamenjali že 4 trenerje, klub je zapustil najboljši igralec Čeko, ki je Celjane okrepil pred sezono, plače so zaostajale, treningov pa sploh ni bilo.

Celjanom ni mogel pomagati niti mladi Goran Jurak, ki se je v februarju dokončno odrekel plavanju (kot prvi Slovenec na 50 in 100 metrov prosto je premagal meji 22 in 50 sekund) in se posvetil samo košarki (Zule, 22. 2. 1996). Ni pa to bil prvi primer vsestranskega športnika med košarkarji. Podobno kot Goran Jurak je bil v precepu med plavanjem in košarko pred leti tudi Zmago Sagadin (Zule, 2. 2. 1995).

Slovesno so sezono začeli tudi Laščani. Pred začetkom sezone so se preselili v novozgrajeno dvorano Tri lilije, gradnjo katere je v celoti financirala Pivovarna Laško (Intihar, 12. 10. 1995).

Dvorana je lahko sprejela do 3000 gledalcev. Prvo uradno tekmo so laški košarkarji odigrali 20. septembra, ko so v 3. kolu A2-lige gostili košarkarje Slivnice in po napeti končnici zmagali z rezultatom 76 : 75. Odprtje z manjšo slovesnostjo se je zgodilo 7. oktobra, ko so v Laškem gostovali rokometaši Celja Pivovarne Laško, ki so igrali proti ekipi Bulgarskega Lulina iz Sofije in prijateljsko tekmo košarkarjev z ekipo Illy Trst. V taboru Laščanov so trdili, da so si želeli pripeljati zmagovalca Koračevega pokala Albo, ki se je podobno kot sloviti italijanski prvoligaš Benetton opravičil zaradi nepopolne ekipe in reprezentančnih obvezanosti večine igralcev (Zule, 14. 9. 1995).

Kot del promocije nove dvorane je Laško novembra gostil tudi reprezentančno tekmo kvalifikacij za EP s Finsko (15. november).

Da pa Laščani po novi pridobitvi v smislu nove infrastrukture niso skrivali velikih ambicij, potrjuje dejstvo, da so se po nekajletnih neuspešnih poskusih uvrstitve v 1. ligo pred sezono okrepili z bivšim jugoslovanskim reprezentantom Matjažem Tovornikom, ki je Laščane končno popeljal do prvega mesta v 2. ligi ter tako zelenega mesta med najboljšimi ekipami v Sloveniji. Leto pred tem je bilo košarkarsko Laško zaradi prehoda z zelene in rdeče lige na A1- in A2-ligo z naslovom drugoligaškega prvaka prikrajšano za napredovanje med najboljše in zato je bilo slavje ob zadnjem uspehu toliko večje ter zaslužno. Da "Digl", kot so Matjaža klicali prijatelji, še ni bil za staro šaro, priča podatek, da je 3. januarja 1996 v 18. krogu lige A2 proti ekipi Kopra dosegel 82 točk, kar je precej časa veljalo za rekord slovenskih državnih prvenstev. Na tej tekmi je Matjaž igral 39 minut, za dve točki je metal 17/19 (89-odstotno), za tri točke 14/22 (64-odstotno), poleg tega pa je imel še 11 podaj. S tem je na najlepši način proslavil svoj 36. rojstni dan. Pivovarna Laško je zmagala z izidom 139 : 76 (Zule, 11. 10. 1996).

V novi dvorani so zaigrali tudi košarkarji Šentjurja, ki so pred sezono slovesno odprli športno dvorano Hruševac. Šentjurčani so se v novi dvorani ob dobrih igrah prebili v A2 SKL. Tako imenovana politika "šport v vsako vas" in gradnja infrastruktur v okolici Celja sta pomembno vplivali na selitev košarke iz mesta Celje v manjše kraje v okolici.

Šoštanjska Elektra je vložila vlogo za pridobitev državljanstva za Rizmana, vendar se je postopek zavlekel. Zaradi incidenta na kadetski tekmi, kjer je bil Rizman trener, je dobil prepoved opravljanja kakršne koli funkcije v košarki do 30. septembra 1996 (Zule, 19. 10. 1995).

Zveza je po pritožbi prepolovila kazen na enoletno prepoved, tako da so Šoštanjčani sezono zaključili brez svojega najboljšega strelca (Ž. Z., 30. 11. 1995).

Državno prvenstvo je kljub vsem težavam na koncu le osvojila Olimpija, ki je bila v finalu s 3 : 1 boljša od ekipe Interier Krško. Kovinotehna Savinjska Polzela je osvojila **tretje** mesto, Rogaška Donat Mg pa je bila šesta (Žibrat, 1996).

Ponovitev lanskega finala košarkarskega prvenstva med Olimpijo in KS Polzelo je preprečil Interier, ki je v dramatičnem podaljškju dobil še drugo polfinalno tekmo s

Savinjčani. Ob zaključnem zvoku sirene je Jagodnik dosegel koš, kar bi pomenilo uspeh Polzelanov. Sodnika sta koš najprej priznala, a zatem spremenila odločitev. Jagodnik je nato povsem izgubil razsodnost, podobno pa velja tudi za kakšnih 1000 navijačev. Može s Košarkarske zveze Slovenije precej časa po tekmi niso zapustili dvorane, ob selitvi z igrišča do klubske pisarne so bili deležni psovka, pljunkov in tudi udarcev. Razjarjene navijače pa so delno umirili šele policisti (T. L., 18. 4. 1996).

Obliž na rane za ljubitelje košarke na Polzeli pa je bilo priznanje za trenerja leta 1996, ki ga je prejel polzelski trener Boris Zrinski (Lukač, 5. 9. 1996).⁴

Slika 4: Ekipa Kovinotehne Savinjske Polzele v sezoni 1995/96 - pokalni zmagovalci

---

⁴ Ostale podatke v poglavju, ki niso citirani, sem pridobil iz člankov v časopisu Novi tednik, ki je izhajal med letoma 1995 in 1996, ter na uradni spletni strani Fibe Europe.

3.5.2 Uspeh Rogaške in njen propad, začetek sosedskih derbijev med Laščani in Polzelani ter boj Polzelanov z evropsko Olimpijo za naslov državnih prvakov

Sezono **1996/1997** so Polzelani pričeli v drugem najmočnejšem evropskem tekmovanju – Fibernem evropskem Eurocupu. Pred sezono so se okrepili s Hrvatom Markom Šamaničem. Po težkih žrebih v predhodnih sezonah (polfinalist in prvaki lige) so v novi upali na lažjega nasprotnika. To pot jim je sreča naklonila skupino A s Fenerbahčejem iz Turčije, Scavolinijem iz Italije, Nobilesom s Poljske, Rabotničkim iz Makedonije in Ask Rigo iz Litve. Zaradi precejšnjih sprememb v igralskih kadrih teh ekip se je poznala neuigranosti igralcev, kar so Polzelani dobro izkoristili. Ko so po začetnem porazu na gostovanju proti Turkom izgubili samo za 10 točk in z dobro igro napovedali izenačeno prvenstvo, so v prenovljeni dvorani, ki je nato sprejela okoli 1600 gledalcev, premagali sloviti Scavolini (ki se je okrepil z dvema igralcema iz lige NBA - Espositom in Sattnom) z rezultatom 90 : 85. Nadaljevali so še z dvema zmagama proti ekipama Nobilesa doma in Rabotniškega v gosteh (zmaga z 2 točkama razlike). Temu je sledila slabša tekma v Litvi, od koder so se vrnili praznih rok. Na povratnih tekmah so nato premagali močni Fenerbahče in Rabotnički, izgubili proti Scavoliniju, Nobilesu in Rigi ter se s 5 zmagami in 5 porazi uvrstili na 4. mesto v skupini in tako napredovali v izločilne boje. V šestnajstini finala jih je pričakal litovski Žalgiris, prvouvrščeni klub skupine B. V zelo izenačenih tekmah (doma so izgubili za 5 točk, v gosteh pa zmagali za 3 točke, so tako za dve točki zgrešili uvrstitev v 1/8 finala ter z grenkim priokusom končali evropsko sezono. Redni del državnega prvenstva pa so Polzelani še drugič zapored končali na 2. mestu.

Po uspešni sezoni, ko se je klub iz Rogaške Slatine uspel uvrstiti v kvalifikacije za Koračev pokal, se je Zdravilišče Rogaška odločilo še naprej pomagati klubu iz mesta, predvsem s sobami in hrano za igralce. Klub se je okrepil s Slobodanom Kaličaninom, Jurkovič, Lerič in Sušin pa so klub zapustili.

Čeprav jim je Košarkarska zveza v kvalifikacijah obljubljala regionalnega tekmeca, ki bo geografsko bližje Sloveniji, so na koncu pristali na Cipru v Nikoziji (Terbovc, 2010).

Prvo tekmo z ekipo Keravnos Keo Nicosia, ki so jo igrali pred domačimi gledalci, so Slatinčani izgubili za točko (73 : 72). Priložnost za zmago je zapravil Jevtovič, ki je v predzadnji sekundi zgrešil dva prosta meta. Na povratni tekmi na Cipru pa so zanesljivo premagali domačine s 64 : 55 ter se tako uvrstili v skupino O.

Izlet na otok je bil sicer lep in uspešen, a vse predrag za takrat že več ali manj prazno blagajno kluba (Terbovc, 2010).

Slatinčani so v rednem delu tekmovanja gostili Zemaitijos Lokiai iz Litve, Benetton Treviso z Željkom Rebračo iz Italije ter Zrinjevac Zagreb iz Hrvaške. Z izkupičkom 0 zmag in 6 porazov so se uvrstili na zadnje mesto skupine.

Klub pred startom v prvo evropsko sezono finančno ni bil pripravljen na profesionalizem. Povrhu je iz minulih let ostalo še veliko odprtih postavk in že po dveh mesecih je bil žiro račun začasno blokiran. Precej več od predvidenega je klub namenil za odškodnine. V oči pa je bodel podatek, da je na domačo tekmo, ko so Slatinčani gostili sloviti Benetton s Pittisom in Rebračo, prišlo le 150 gledalcev. Za nameček je to tekmo prenašala še nacionalna televizija (Terbovc, 2010).

Razlika v kvaliteti je bila očitna. Benetton je zmagal z rezultatom 106 : 80, kar pa nikogar ni presenetilo, saj je Benetton v ekipo vložil nepredstavljivo več denarja. Samo Željko Rebrača je za enoletno pogodbo dobil toliko, kot je bil dveletni proračun celotne ekipe Slatinčanov. Po zaostanku z 8 : 23 so domači izkoristili številne menjave Italijanov in povedli s 27 : 25, toda v nadaljevanju je spet prevladoval Benetton. V domači ekipi so več igrali mladi, Mičunovič in Jevtovič pa sta bila vseh 40 minut na klopi, saj je trener Markovič po slabših predstavah v prvenstvu napovedal ostre ukrepe. Končni rezultat: Rogaška – Benetton 80 : 106. Strelci za Rogaško: Kaličanin (25), Ivanovič (24), Novakovič (14), Krivec (7), Petrovič (6), Pale-Kosovec (5) (Ž. Z., 17. 10. 1996).

Za Rogaško Donat Mg so v tej sezoni v evropskem pokalu igrali: Damjan Novakovič, Uroš Ivanovič, Dejan Jevtovič, Slobodan Kalicanin, Ilija Petrovič, Vladimir Micunovič, Mitja Krivec, Alojz Šiško, Iztok Virant, Matej Jugovar in Saša Pale-Kosovec.

V košarkarskem klubu Rogaška Donat Mg je bila finančna kriza prisotna že več let. Kljub dobrim rezultatom si klub nikoli ni uspel ob Rogaških vrelcih zagotoviti še enega

večjega sponzorja, ki bi polnil večjo prazno blagajno. Profesionalizacija ekipe z nezagotovljenimi sredstvi, finančne obveznosti iz preteklosti, ki so se samo prelagale, ter igranje v pokalu Radivoja Korača pa je pripeljala klub do roba propada. Agonija kluba je trajala vso sezono, nato pa je klub maja 1997 ob velikih dolgovih enostavno ugasnil (Terbovc, 2010).

Prvič pa so v A1-ligi zaigrali Laščani. Na trenerskem stolčku je Andreja Žagarja po uspešni sezoni zamenjal Aleš Pipan. Igralsko so se okrepili s Sašom Dončičem, mladim Goranom Jurakom, kot drugi tujec pa je mesto v ekipi zasedel Mileta Lisica, bivši igralec Crvene Zvezde in eden najboljših igralcev jugoslovanske lige (bil je tudi resen kandidat za odhod k lansjemu zmagovalcu Koračevega pokala Albi iz Berlina) (Zule, 13. 6. 1996).

Na prijateljski tekmi z ekipo Olimpije pred sezono pa se od košarkarskih igrišč dokončno poslovil Zoran Golc. Golc je bil pod koši več kot dve desetletji in odigral je 22 tekem za reprezentanco Slovenije ter dve za Jugoslavijo. Leta 1978 je bil izbran za najboljšega igralca mladinskega prvenstva Jugoslavije imel pa je tudi izkušnje iz tedanje prve lige, v svoji karieri je igral tudi za Celje, Olimpijo, Elektro, Comet in Pivovarno Laško (Zule, 24. 12. 1996).

Po malce spremenjenem pravilu napredovanja v evropske pokale, ko so odločili, da se v naslednji sezoni v evropski pokal uvrstita zmagovalec pokala in drugouvrščena ekipa prvenstva, kar je zelo verjetno pomenilo (v primeru Olimpije in Polzele v obeh finalih), da bi igralo tudi moštvo, ki je zasedlo 3. mesto. Tako so bili Laščani že v svoji prvi sezoni celo potencialni kandidati, da se uvrstijo celo v evropski pokal, ko so si Koračev pokal že priigrali. To se je kasneje tudi zgodilo, saj so osvojili **3. mesto** v državnem prvenstvu.

Celje je izpadlo v B-ligo, Rogla je tja napredovala, tam pa sta se pridružili Elektri in Preboldu. Iz B-lige je v A2 napredovala ekipa Kemoplasta iz Šentjurja. Le-te so okrepili Sušin, Zorko in Kahvedžič ter se tako v novi sezoni v sosedskih derbijih borili s Cometom iz Konjic (Zule, 13. 6. 1996).

Celje in okolica so v igrah z žogo imeli nekaj odličnih ekip, ki pa niso pri vrhu samo v naših prvenstvih, marveč so uspešno nastopale tudi v različnih evropskih pokalih (Zule, 19. 12. 1996).

Pravega savinjskega derbija do tedaj vendarle še ni bilo, pripetil pa se je decembra 1996, ko je v Laškem gostovala Kovinotehna Savinjska Polzela. Tekma se je pred 1500 gledalci končala z najtesnejšo zmago gostov in razočaranjem Laščanov (Zule, 11. 1. 1996).

Na Finalni turnir pokalnega tekmovanja pa so se uvrstile ekipe Olimpije, Polzele, Idrije in BWC-ja. Zaradi terminov evropske lige je KZS nekoliko spremenila termin ter finalni turnir prestavila na 26. in 27. april. Gostitelji turnirja Polzelani so v polfinalu igrali z ekipo Idrije in jo premagali z visoko razliko (94 : 77) in se kot branilci naslova pokalnih zmagovalcev uvrstili v veliki finale, kjer jih je pričakala ljubljanska Olimpija, ki je na Polzelo prispela kot tretjevrščena ekipa Evrolige, ko je nekaj dni pred tem na zaključnem turnirju v Rimu v polfinalu izgubila z grškim Olimpiakosom, nato pa v tekmi za tretje mesto premagala francoski Asvel (ponovila je uspeh iz leta 1966/67, ko je v Madridu bila tretja). Polzelani po dobri igri v polfinalu pač niso bili kos Ljubljančanom, zato so se bili primorani zadovoljiti z naslovom **pokalnih podprvakov**. Rezultat je bil 72 : 60. V tekmi za tretje mesto pa so slavili igralci BWC-ja (96 : 79) (Lukač, 29. 4. 1997).

Veliko bolj izenačeno pa je bilo v državnem prvenstvu. Polfinale državnega prvenstva med Laščani in Polzelani je odločila dobesedno ena žoga. Na prvi tekmi Lisica in Durnik pri rezultatu 70 : 72 nista prišla do meta, na drugi je Kobaleta v zadnjih sekundah pri 70 : 73 na trojki z blokado zaustavil Dončič, na tretji je pri vodstvu Polzele s 65 : 63 z roba rakete zgrešil Šoštarič. Domači so se veselili, kot da so evropski prvaki in so odpirali steklenice šampanjca, Laščani so izgubili dobljeno tekmo (Zule, 8. 5. 1997).

V drugem polfinalu pa Olimpija ni imela večjih težav z ekipo Republike in je z rezultatom 2 : 0 napredovala v finale (82 : 54, 99 : 66).

Slika 5: Izenačeni polfinale DP 1996/97, Savinjska Polzela : Pivovarna Laško

V finalu, kjer so se Polzelani srečali z ljubljansko Olimpijo, je prvi dve tekmi dobila Olimpija. Na tretji tekmi v Ljubljani, ko je bilo že vse pripravljeno za veliko slavo domačinov ob novi osvojitvi naslova državnih prvakov, pa so presenetili Polzelani in premagali Ljubljančane za 10 točk. Na četrti tekmi na Polzeli je Olimpija postavila stvari na svoje mesto in zaslužno slavila naslov državnih prvakov, Polzelani so v svojo vitrino postavili še drugi naziv **državnih podprvakov**. Letošnja sezona se je zatorej zdela celo uspešnejša kot lanska. Lani so Polzelani osvojili edino lovoriko, toda to leto so se dokazali v Evropi, se udeležili obeh finalov in enkrat celo premagali Olimpijo. Ponovno so storili vsaj pol koraka naprej. Finale državnega prvenstva pa ni bil izenačen toliko po njihovi zaslugi, marveč zaradi dejstva, da je Olimpija po sijajni evropski sezoni bila zelo izčrpana (Lukač, 15. 5. 1997).

V tekmi za tretje mesto je Laško premagalo Republiko. Laščani so tako postali prva ekipa, ki se ji je v prvi sezoni med prvoligaši uspelo **uvrstiti v evropski pokal** (Zule, 15. 5. 1997).

Nagrado za najboljšega strelca lige je prejel igralec Pivovarne Laško Matjaž Tovornik. Mileta Lisica (Laško) je bil 4., Veljko Petranovič (Polzela) 5., Goran Jagodnik (Polzela) pa je sezono končal na 7. mestu.

Po koncu sezone je Celjan Zmago Sagadin dobil Bloudkovo plaketo za pomemben prispevek k razvoju košarke v Sloveniji.⁵

3.5.3 Savinjski derbiji se nadaljujejo, Polzela v finalu DP, Laško v finalu pokala

Pred **sezono 1997/98** sta se savinjska predstavnika v evropskem pokalu, Polzela in Pivovarna Laško, ponovno okrepila. Polzelani so sklenili štiriletno pogodbo z Walterjem Jeklinom, iz ljubljanske Olimpije je prišel Roman Horvat, v Treh lilijah pa so dveletno pogodbo podpisali z Ervinom Dragšičem. Ekipi so se priključili tudi Aleš Kunc, Miljan Goljovič in Sani Bečirovič. V Laškem so se evropskega projekta lotili zares ter začeli trenirati tudi dvakrat na dan (Zule, 29. 5. 1997).

Laščani so prvič zaigrali v Fibernem evropskem pokalu. V Treh lilijah v skupini B so gostili ekipe: Zepter Slask Idea Wroclaw (Pojska), Ask Broceni (Latvija), Lemans (Francija), Fenerbahce (Turčija) in Opavo (Češka). Z izkupičkom 6 zmag in 4 porazov so zasedli 3. mesto v skupini in se uvrstili v izločilne boje. V šestnajstini finala jih je pričakal turški Tofas Bursa, lanskoletni finalist Koračevega pokala, ki se je pred sezono okrepil z zvenečo okrepitvijo iz NBA – Marcom Anthonyem Jacksonom. Klub, kjer je do poškodbe igral tudi naš Jure Zdovc, je obakrat premagal Laščane skoraj z identičnim rezultatom. V Laškem z 79 : 85, na domačih tleh pa z rezultatom 78 : 85. Za Laško so v premierni evropski sezoni igrali: Lisica, Tovornik, Goljovič, Kunc, Dragšič, Dončič, Bečirovič, Jurak, Čop, Tilinger in Šoštarič.

V istem tekmovanju pa so igrali tudi Polzelani. Žreb jih je uvrstil v skupino F z ekipami Libertel Dolphins (Nizozemska), AC Apollon Patras (Grčija), USK Praga (Češka), Zrinjevac Zagreb (Hrvaška), Region Wallonne Charleroi (Belgija).

---

⁵ Ostale podatke, ki niso citirani, sem pridobil iz člankov v časopisu Novi tednik, ki je izhajal med letoma 1996 in 1997, ter na uradni spletni strani Fibe Europe.

S 5 zmagami in 5 porazi so se uvrstili na 4. mesto v skupini in se v šestnajstini finala pomerili z ekipo Stefanel iz Milana (Italija). Tudi Polzelani so morali dvakrat priznati premoč (56 : 98, 70 : 55) ter tako zaključiti evropsko sezono.

Veliko bolj izenačeno pa je bilo tedanje državno prvenstvo. Že v drugem kolu je Polzela presenetila Olimpijo, nato pa je že v tretjem sledil savinjski derbi, kjer so se pred 1500 gledalci za primat v Savinjski regiji udarili košarkarji Laškega in Polzele. Obračun med sosednjima ekipama je upravičil visoka pričakovanja. Več zbranosti je bilo v vrstah Pivovarne Laško, ki je vseskozi, predvsem po zaslugi razpoloženega Lisice, nadzirala rezultat. Zmage so se veselili domačini, ki so Polzelane premagali z rezultatom 93 : 90. Strelci za Laško so bili: Lisica (31), Goljovič (18), Tovornik (16), Dragšič (14), Bečirovič (6), Jurak in Šoštarič (4), za Kovinotehno Savinjsko Polzelo pa: Šamanič (18), Rituper (17), Kobale (13), Jeklin (12), Jagodnik (10), Horvat in Cizej (9), Udrih (2) (PŠ, 2. 10. 1997).

V 10. krogu pa so skalp Olimpije na njihovem domačem parketu vzeli še košarkarji Laškega (58 : 59) (Lukač, 13. 11. 1997).

Košarkarji Laškega so ostali neporaženi vse do 11. kroga, kjer jih je kot prvi v sezoni premagal Helios iz Domžal. Ljubljčanov v sezoni 1997/98 do noveletnega premora v državnem prvenstvu ni premagal nihče drug, razen obeh predstavnikov s Celjskega.

V 14. krogu državnega prvenstva pa sta se ekipi iz Savinjske regije udarili še enkrat. Drugi savinjski derbi je pripadal Polzelanom, ki so z rezultatom 81 : 79 slavili na domačih tleh. Strelci za Polzelo: Jagodnik (31), Petranovič (15), Horvat (14), Jeklin (11), Šamanič (5), Kobale (3) in Cizej (2). Za Laško pa so točke dosegli: Goljovič (21), Lisica (16), Dragšič in Kunc (9), Bečirovič (8), Jurak in Dončič (7) in Čop (2) (Lukač, 18. 12. 1997).

Medtem pa je košarkarsko reprezentanco Slovenije prevzel polzelski trener Boris Zrinski, za pomočnika pa si je izbral laškega trenerja Aleša Pipana.

V drugem delu tekmovanja sta se obe ekipi iz Savinjske uvrstili v boj za prvaka in se v 5. krogu ponovno udarili. To pot je zmagala ekipa Laškega z 99 : 94. Strelci so bili: Goljovič (30), Lisica in Dragšič (20), Bečirovič (12), Tovornik (11), Dončič (4), Jurak

(2), in sicer za PIL. Za KSP pa: Horvat (23), Petranovič (18), Jagodnik (15), Kobale in Jeklin (12), Čmer (6), Šamanič (4), Cizej in Udrih (2).

Vrstni red pred končnico je bil takšen: Union Olimpija 54, PIL 51, KSP 47, Krka 46, Zavarovalnica Maribor Ovni 43, Postojna in Slovan 41, Helios in Kraški Zidar 40, Pošta Maribor Branik 38, Idrija 34, Krško 29.

V pokalnem tekmovanju se je v četrtfinale poleg Laščanov in Polzelanov uvrstila tudi ekipa Cometa, ki jo je prvič v karieri vodil takrat poškodovani Jure Zdovc. Konjičani so morali priznati premoč Mariborskim Ovnom, ki so jih za točko v polfinalu premagali Laščani. Na zaključni turnir najboljše četverice so se poleg Laščanov uvrstili še košarkarji Olimpije, Krke in Heliosa. Finale v Novem mestu je postregel z razburljivo tekmo, v kateri so Ljubljancani šele po dveh podaljških strli odpor Laščanov. Laščani s prvič v zgodovini kluba osvojili **naslov pokalnih podprvakov**. Končni rezultat je bil 101 : 93 za Olimpijo.

V polfinalu državnega prvenstva pa sta si za veliki finale nasproti stali najboljše ekipe iz Savinjske doline: Polzela in Laško. Favoriti pred začetkom so bili igralci Laškega, ki so po naslovu pokalnih podprvakov in drugim mestom po rednem delu državnega prvenstva prevzeli primat najboljše ekipe na Celjskem in druge najboljše ekipe v ligi, a so Polzelani proti koncu sezone dobro stopnjevali formo, presegli sami sebe in v odločilni tretji tekmi v Laškem zaslužno slavili (81 : 86).

Strelci so bili: Lisica (23), Bečirovič (19), Goljovič (17), Tovornik (12), Jurak, Dončič in Dragšič (3), Kunc (1) za PIL; Jeklin (17), Horvat, Kobale in Šamanič (12), Rituper (10), Jagodnik (9), Čmer (8), Cizej (4), Petranovič (2) za KSP.

V drugem polfinalu je Olimpija premagala Krko. Po krajši epizodi v vlogi trenerja na klopi domačega Cometa in ko je že bilo jasno, da se Comet ne more več uvrstiti v 1. SKL, se je Jure Zdovc vrnil na igrišče in pomagal Olimpiji do zmage.

Polzelani so v obračunih s Pivovarno Laško dali res vse od sebe, davek pa so plačali na prvi tekmi finala, ko so gostovali v ljubljanskem Tivoliju pri Unionu Olimpiji. Srečanje je bilo najkrajše v zgodovini medsebojnih dvobojev, saj je bil zmagovalec znan že v 8. minuti prvega polčasa, ko je Boris Zrinski porabil že obe minuti odmora,

domačini pa so vodili skoraj neverjetnih 24 : 3. Ob koncu je razlika narasla na 57 točk. Razlika s prve tekme nikakor ni bil realen pokazatelj razmerja moči med Ljubljančani in Savinjčani. Res da je bila Union Olimpija boljši nasprotnik in absolutni favorit državnega prvenstva, toda Polzelani so se bili sposobni upirati precej bolje. Po tihem so upali, da bi lahko Ljubljančane presenetili vsaj na eni tekmi, kot so to naredili v prejšnji sezoni, a se jim v novi to ni posrečilo. Savinjčani so očitno ogromno moči porabili v polfinalu (P. Š. in T. L., 29. 4. 1998).

Tako je Celjan Zmago Sagadin z Olimpijo že sedmič zapored osvojil naslov državnih prvakov Slovenije točno 20 let po tistem, ko je z mladinci Celja osvojil DP Jugoslavije.

Slika 6: Ekipa Kovinotehne Savinjske Polzele v sezoni 1997/98 – 3. naslov državnih podprvakov v zgodovini kluba

S sezono pa so bili zadovoljni tudi Laščani. Po naslovu pokalnih podprvakov so za konec v tekmi za tretje mesto premagali še novomeško Krko in tako napovedali napet boj za primat na Celjskem in v Sloveniji v naslednjih sezonah.

Tudi v tej sezoni je najboljši strelec lige prišel iz vrst Laškega. To pot je nagrado osvojil Mileta Lisica, ki je v sezoni dosegel 576 točk, kar 31 več od drugo uvrščenega Primoža Brezca (Kraški Zidar), ki je po koncu sezone prestopil v ljubljansko Olimpijo. Tretji je bil še en Laščan Miljan Goljovič.

V 1. B SKL sta iz Savinjske regije nastopali še ekipi Kemoplasta iz Šentjurja ter Cometa iz Slovenskih Konjic. Rizman je po enoletnem premoru pridobil slovensko državljanstvo in zaigral za Elektro, ki je nastopala v II. SKL (tretja po kakovosti) ter se ob dobrih igrah Rizmana in Mirta ob vsega dveh porazih v sezoni (in 10 zmagah) uvrstila v 1. B SKL. Tja pa so se po kvalifikacijah uvrstili tudi košarkarji zreške Rogle. Poleg njih so v II. SKL nastopali še igralci Celja.

Po koncu sezone pa je bil čas nastopov za slovensko reprezentanco. Mladi Sani Bečirovič je z mladinsko reprezentanco Slovenije igral na prvenstvu v Varni in je bil proglašen za najkoristnejšega igralca turnirja, obenem pa je bil tudi prvi strelec in asistent turnirja, kar je samo potrdilo dejstvo, kako perspektivnega igralca so imeli v Laškem. Reprezentanca U-20 je v Trapaniju (Italija) osvojila drugo mesto. Selektor reprezentance je bil Celjan Zoran Martič.⁶

3.5.4 Primat najboljše ekipe v Savinjski regiji prevzame Laško

V septembru pred začetkom **sezone 1998/99** so Laščani pridobili slovensko državljanstvo za Miljana Goljoviča, ki se je tako izognil služenju vojaščine v jugoslovanski uniformi ter so ga tako uspeli obdržati v svojih vrstah. V novi evropski sezoni so Polzelani in Laščani igrali v Fabinem pokalu Raimonda Saporte, ki je zamenjal Eurocup. Laščane je žreb uvrstil v skupino D skupaj z ekipami: Topo Helsinki iz Finske, KK Zagreb s Hrvaške, Paks z Madžarske ter dvema ekipama, ki sta se v minuli sezoni uvrstili na zaključni turnir najboljše četverice Evrolige: KK Partizan iz Srbije in AEK Atene iz Grčije.

V zadnjem, 10. Krogu, je Laščanom uspel veliki met, ko so na domačih tleh s 93 : 71 premagali evropskega podprvaka AEK-a in tako s 7 zmagami in 3 porazi osvojili 2.

---

⁶ Ostale podatke, ki niso citirani, sem pridobil iz člankov v časopisu Novi tednik, ki je izhajal med letoma 1997 in 1998, ter na uradni spletni strani Fibe Europe.

mesto po rednem delu. Trener Pipan je pametno načrtno strategijo umirjanja vročevrskih Grkov. Gostom so najprej onemogočili skok, nato pa še met z razdalje. Pivovarji so zeleno razliko dosegli že v prvem delu (v 17. minuti celo 47 : 27) in obstajala je bojazen, da bo AEK izkoristil morebitno utrujenost domačih. Res so se gostje kasneje približali na 61 : 57, po minuti odmora pa je prednost spet narasla do končnih 22 točk, kar je eden najtežjih porazov evropskih podprvakov v zadnjem obdobju. Strelci za PIL: Dragšič, Goljovič in Lisica (18), Jurak (14), Bečirovič in Dončič (13) (Škerl, 17. 12. 1998).

Na Polzeli pa so se stvari začele obračati navzdol. V klubu je prišlo do finančnih težav. Glavni pokrovitelj Kovinotehna in še en velik sponzor kluba Banka Celje sta pogodbi obnovila v skrčenem obsegu, zato so morali vodilni možje v klubu denar poiskati drugje. Proračun kluba v novi sezoni je znašal 1,1 milijona mark. Novo ime kluba so tako spremenili v Savinjski Hopsi (regija je znana po pridelavi hmelja oziroma hopsa).

Polzelani so pokal Saporta začeli v skupini A. V polzelski športni dvorani so gostili: Olimpio Sony Milano (nekdanji Stefanel) iz Italije, Estrelas Lisbonoiz Portugalske, Tallinn Kalev iz Estonije, Atletas Kaunas iz Litve in Tchernomore Varna iz Bolgarije. Z izkupičkom 6 zmag in 4 porazov so osvojili tretje mesto ter se tako kot Laščani uvrstili v šestnajstino finala, kjer jih je pričakal Turk Telekom Ankara iz Turčije. Savinjski Hopsi so tudi po številnih igralskih spremembah glede na prejšnjo sezono ohranili kontinuiteto vrhunskih rezultatov. Čeprav jim žreb v pokalu Saporta ni bil naklonjen, so odigrali nekaj odličnih tekem, spodrsaljaje so uspeli popraviti, zadnjega pač ne. Po nepotrebnem porazu v Bolgariji, kjer so izgubili proti Varni, so tako zapravili priložnost, da bi se v izločilne boje podali z 2. mesta v skupini in igrali proti lažjemu nasprotniku. Polzelani so v Varni zdržali vse do 30. minute (58 : 56), nakar so nasprotniki povedli za 10 točk, kar je sicer zadostovalo za tretjo zmago, ne pa tudi za napredovanje. Bolgari so že na Polzeli dokazali, da so izjemno neugoden nasprotnik. To so potrdili še pred svojim občinstvom. Savinjšani so tekmovanje začeli senzacionalno, saj so v 1. krogu v gosteh odpravili prvega favorita skupine milanski Sony, čeprav je manjkal Goran Jagodnik, ki je se je pogajal s turškimi delodajalci. Po koncu rednega dela so imeli Polzelani najboljši ofenzivni skok med vsemi 64 ekipami,

Matjaž Cizej pa je v tem elementu bil celo tretji najboljši košarkar. Šest evropskih zmag je bilo celo več, kot so Polzelani pričakovali pred začetkom prvenstva.

Laščani so prvo polovico sezone odigrali še prepričljivejše od tekmecev s Polzele. Predvsem velja to za domače ligaško tekmovanje, kjer so doživeli le dva poraza, enega več pa v pokalu Saporta. Po nemoči v beograjskem Pionirju brez ostrostrelca Miljana Goljoviča, so mirno pričakali grški AEK in zaključili grško nočno moro. Pivovarji so dobesedno razbili rumeno-črne. Poraza z 22 točkami se ne spominjajo niti trenerji in funkcionarji AEK. Z zmago pa so se v šestnajstini finala izognili Budućnosti iz Podgorice, ki je bila bistveno močnejša kot poljski Slask iz Wroclava. V lanski sezoni so Poljaki zmagali na obeh tekmah, zato se je laški strateg Aleš Pipan, sicer profesor poslovne matematike, že veselil nove priložnosti za zmago nad Andrejem Urlepom, slovenskim trenerjem na klopi Poljakov.

Z dobrimi igrami pa so Laščani nato nadaljevali tudi v državnem prvenstvu, ko so decembra po podaljških premagali Olimpijo in tako veličastno zaključili najuspešnejše leto doslej.

Tri lilije so bile končno polne, kot se spodobi za derbi državnega prvenstva. Rezultat tekme: Pivovarna Laško : Union Olimpija 87 : 83 (75 : 75, 38 : 39). Strelci za Laščane so bili: Goljovič (34), Bečirovič (20), Dragšič (12), Lisica (9), Kunc in Dončič (5), Jurak (2). Z zmago nad Olimpijo so Laščani pred novoletnim premorom prevzeli Olimpiji vodstvo v državnem prvenstvu, saj je ta s tekmo manj imela tudi točko manj: Pivovarna Laško 32, Union Olimpija (-1) 31, Savinjski Hopsi 29, Krka (-1) 28 ...

V prvih tekmah šestnajstine finala pokala Saporta si Savinjski Hopsi in Pivovarno Laško nista priigrala odločilne prednosti. Turk Telekom je na Polzeli ob izteku obeh polčasov dohiteval domače. V prvem mu jih je uspelo celo prehiteti, v drugem pa je bila razlika že prevelika in srečanje so Savinjski Hopsi dobili s 70 : 64 (30 : 32). Zaostanek v višini so Polzelani nadomeščali z ofenzivnim skokom in s široko consko postavitvijo, kar je Turkom olajšalo metanje trojk. Polzelani so se na drugi strani igrišča znašli v dokaj podobnem položaju, kombinatorne prodore pod koš pa so po nepotrebnem zaključevali z zapletenimi in odvečnimi potezami. Pri vodstvu gostov za 6 točk se je odprlo reprezentantu Jagodniku. Potem, ko v prvem polčasu ni bil opažen, je v drugem prispeval kar 26 (od 40) točk in dodal še 7 skokov. Strelci za

SH: Jagodnik (26), Stevič (15), Cizej (14), Trifunovič (8), Kobale (3), Nikitovič in Udrih (2) (Škerl, 14. 1. 1999).

Precej podobno se je godilo Laščanom, le da je Poljakom zmanjkalo časa, pivovarji pa so domov prinesli tesno zmago z 82 : 81. V eni najstarejših evropskih športnih dvoran v Wroclavu so Laščani večji del tekme lovili domače, ki so v zadnje 4 minute prišli z 12 točkami naskoka, a do 40. minute vse zapravili in zaostajali za 7 točk. V razburljivi končnici je Bečirovič izgubil dve žogi, Poljaki so se s pomočjo sodnikov še približali na točko, zadnje 3 sekunde pa je gostom uspelo zadržati žogo (Škerl, 14. 1. 1999).

Na povratni tekmi šestnajstine finala so v tekmi preobratov laški košarkarji dosegli do tedaj najvidnejši uspeh v zgodovini kluba. Zgledno polne tribune Treh lilij so bučno pospremile zmagovito četo Aleša Pipana, čeprav so v odmoru prav vsi trepetali za usodo. Trener gostov Andrej Urlep je napovedoval zmago, a le malokdo je verjel v presenečenje. Tesna zmaga na Poljskem je Pivovarje uspavala in po izenačenem uvodu je Slask, ki je v domačem prvenstvu beležil 13 zaporednih zmag, pokazal svojo moč. S serijo 19 : 1 je polčas odločil v svojo korist, nepovezana obramba Laščanov pa ob številnih napakah v napadu ni našla odgovora za sicer nespretnega Američana McNaulla, ki je brez težav zaključeval akcije pod košem. Lisica je v nadaljevanju prispeval prvih 12 točk, Goljovič je s trojko izenačil (59 : 59), Bečirovič pa s prostimi meti znova povedel domače v vodstvo, ki so jim ga Poljaki dobro minuto pred koncem pri 66 : 68 odščipnili le še za hip. Dragšič in Lisica sta nato s črte prostih metov zapečatila evropske nastope Slaska. Končni rezultat je bil 71 : 68. Strelci za PIL: Lisica (26), Goljovič (15), Bečirovič, Dragšič (8), Dončič (7), Kunc in Jurak (2) (Škerl, 21. 1. 1999).

Savinjski Hopsi se pred pet tisoč gledalci v Ankari niso najbolje znašli in so držali korak le do rezultata 6 : 6, potem pa sta Payne in McCullough, ki je Polzelanom že na prvi tekmi povzročal preglavice, Turke popeljala na 19 : 8. Z nekaj menjavami so Savinjčani zaigrali bolje, a jim zaostanka ni uspelo zmanjšati. Domači so bolj popazili na Jagodnika, ki dosežka s Polzele (26 točk) ni ponovil, zato pa je odskočil Stevič z 22 točkami. Kljub porazu in izpadu so bili Polzelani na koncu zadovoljni z dosežkom

v pokalu Saporta. Turki so bili boljši in so zasluženoma napredovali. Končni rezultat igre med Turk Telekomom in Savinjskimi Hopsi je bil 77 : 53 (Škerl, 21. 1. 1999).

Po največjem uspehu v Laškem so v osmini finala premagali še francoski Cholet. Pivovarna Laško se je po uspehu v Choletu skupaj s četrtfinalnim nasprotnikom grškim Arisom znašla v družbi Valencie, Juventuda, Budućnosti, Tofaša, Benettona in Partizana, kjer smo nekdanj videvali le najbolj zveneča evropska košarkarska imena. Cholet pač ni resno računal na možnost, da bi ga na tej stopnji tekmovanja lahko izločila ekipa, ki je v domačem prvenstvu med prvoligaši šele zadnjih nekaj sezon. Aleš Pipan je svoje varovance skozi obe tekmi in vsa spremljajoča dogajanja vodil zares mojstrsko. Iztirila ga ni niti »vojaška« namestitev 15 km od dvorane, še manj nešportna poteza Francozov, ki so pohiteli z napovedmi obračuna z Grki, najmanj pa visoko vodstvo Choleta s šestnajstimi točkami prednosti v prvem polčasu (Škerl, 25. 2. 1999).

Naslednji nasprotniki Laščanov, grški košarkarji Arisa, so do četrtfinala prispeli v dobri formi, vendar s spodrslijajem v domačem prvenstvu. V zadnjem krogu so v gosteh močno izgubili proti nižjevrščenim Sportingom. S 13 zmagami in 6 porazi so si tako delili 4. mesto s še enimi starimi znanci pivovarjev, ekipo AEK. Je pa res, da ekipo Arisa v domačem prvenstvu zastopa povsem druga ekipa kot na evropskih parketih. S petimi Američani so krepko presegle kvoto tujcev. Uspeh igralcev iz Treh lilij je Sloveniji praktično že zagotovil drugo mesto v najmočnejšem evropskem klubskem prvenstvu – Evroligi. Tega pa bi se Laščani lahko veselili z 2. mestom v domačem prvenstvu. Stroški tega tekmovanja niso bili bistveno večji, iztržek pa (Škerl, 25. 2. 1999).

V prvi tekmi **četrtfinala Pokala Saporta** je solunski Aris visoko s 95 : 72 (48 : 37) odpravil Pivovarno Laško. Zeleni so Grkom na začetku tekme uprizorili pravo košarkarsko malo šolo in začetna nervoza je hitro popustila. Nekdanji evropski velikan, pri katerem je manjkala poškodovani NBA-jevec Gary Grant, je kljub širokemu izboru igralcev (in tujcev) lahko »operiral« le s sedmerico. Napovedi iz laškega tabora, da niso povsem brez možnosti, so postale oprijemljive pri najvišji prednosti 25 : 17. Desetkratni grški prvak se je sprva opiral na protinapade, ob postavljeni agresivni coni pa so bili brez moči. Ceno je plačal Jurak, ki si je hitro nabral 3 osebne

napake in ga je moral zamenjati Kunc, medtem ko je Lisica še naprej pobiral žoge pod obema obročema. Pipan je s klopi znal umiriti podivjane in vodstva željne pokalne zmagovalce Grčije, ki jih je bodrilo le kakšnih 2 tisoč sramežljivih navijačev. Goljoviča je zamenjal z Dončičem, Bečiroviča pa s Hafnarjem. Nato je sledil nerazumljiv padec v igri, ki je zmagovalcem Koračevega pokala (1997), vajenih naletov v valovih, vrnil pobudo. Obdobje nepovezane igre Laščanov se je zavleklo v drugi del, pomagala pa ni ne vrnitev Juraka, niti borben nastop Goljoviča in kapetana Lisice. Premočno je manjkal delež tokrat izjemno nerazporejenih branilcev Dragšiča, Hafnarja in Bečiroviča. Strelci za PIL so bili: Goljovič (22), Lisica (17), Bečirovič (9), Dragšič (8), Kunc in Dončič (6), Hafnar (4). Rezultat je bil 95 : 72 (Škerl, 4. 3. 1999).

Le malokdo je še verjel, da bi Laščani lahko resneje ogrozili ogromno zalogo 23 točk, ki so jo gostje prinesli iz Soluna. Pivovarji so se do polčasa približali na skupni zaostanek 6 točk, »neaktiven« rezultat pa jim je vzel zalet v nadaljevanju, ko so v napadu naredili preveč napak. Aleš Pipan je s svojimi igralci zadevo vzel resno in do polovice prvega dela je ekipa iz Treh lilij pobegnila na 8 točk prednosti po zaslugi izjemnega centra Lisice, ki je gospodaril pod obema obročema, dobro zaposloval soigralce in nekajkrat celo prenašal žogo preko sredine igrišče, s predrznimi akcijami pa se je izkazal tudi Bečirovič. Ob odsotnosti Američana Garyja Granta so domači zaustavili najboljšega solunskega igralca Panagiotisa Liadelisa. Do odmora se je Pivovarna Laško že toliko oddaljila, ob tem pa imela še rezerve v napadu in veliko prednost v skokih. Laščani so še vedno dobro zapirali pod obročem, pozabili pa na zunanje položaje, od koder je Georgios Sigalas dvakrat zadel trojko in obrnil potek srečanja. Dončič je nato izgubil tri žoge, neogreti Hafnar pa ob koncu zaman poskušal s trojkami. Strelci za Pivovarno Laško so bili: Goljovič (25), Lisica (18), Bečirovič (15), Dragšič (7), Dončič (3), Jurak in Kunc (2). Končni izid je bil 72 : 63 za Laščane (Škerl, 11. 3. 1999).

V domačem prvenstvu pa so po blesteči sezoni v Evropi Laščani znova in znova presenečali še v državnem prvenstvu ter zadali še drugi poraz Union Olimpiji v Treh lilijah. Laščani pravzaprav niso imeli razlogov za nezadovoljstvo, saj so krepko presegle načrte in Olimpija je klonila predvsem v napadu, svoje je dodala nezbranost pri prostih metih in nemoč pod košem. Iz treh dvobojev z Olimpijo so imeli Laščani tako dve zmagi in 8 točk naskoka, kar sicer ni bil bistveni element, je pa bila

pomembna psihološka prednost pred odločilnimi boji. Polzelani pa so na mini derbiju premagali Krko. Dolenjci so prišli v Savinjsko dolino s kaznovanima zvezdnikoma Jevtovičem in Nakičem, ki sta si tekmo ogledala izpod koša in izgubila ogromno živcev. Polzelani so silovito začeli in v prvi četrtini tekme zgrešili le dvakrat, v drugem delu pa povsem odpovedali. Skoraj polovico drugega polčasa se polzelska mrežica na obroču ni zatresla. Tudi na nasprotni strani igrišča ni bilo bistveno bolje, toda dovolj za priključek in kasneje pomembno zmago (Škerl in Lukač, 18. 3. 1999).

Na finalni turnir košarkarskega pokala so se uvrstile ekipe Union Olimpije, Pivovarne Laško, Savinjskih Hopsov in ZM Lumarja, ki ga je to pot gostil ljubljanski Tivoli. Pričakovanja so se nagibala k ponovitvi lanskega finala, ko so Ljubljančani po dveh podaljških odpravili Laščane. Polfinalni obračun pivovarjev in Polzelanov pa je odločil o statusu druge najboljše ekipe Slovenije. Ekipa iz Treh lilij si je pred sezono primarno zastavila uvrstitvi v pokalni in državni finale, v Evropi pa so presegli pričakovanja. Polzelska vrsta selektorja Borisa Zrinskega ni merila tako visoko, pričakovati pa je bilo ogorčen boj, saj bi s finalom Polzelani rešili ne preveč uspešno tekmovalno obdobje in potrdili nastopanje v pokalu Saporta.

Po zmagi Laščanov nad Polzelani so le-ti po napeti tekmi v finalu z rezultatom 73 : 70 še enkrat morali priznati premoč Ljubljančanom. Ponovno so osvojili **naslov pokalnih podprvakov**.

V finalu državnega prvenstva so imeli Laščani možnost za maščevanje, a so tudi tam ostali praznih rok. Ljubljančani so dobili vse tri tekme in se ponovno veselili naslova državnih prvakov Slovenije.

Slika 7: Ekipa KK Pivovarna Laško v sezoni 1998/99

Po koncu sezone pa je eden najperspektivnejših slovenskih igralcev, 18-letni Sani Bečirovič, zapustil Laško in podpisal 6-letno pogodbo z ljubljansko Olimpijo, čeprav bi po veljavnem registracijskem pravilniku KZS moral prvo pogodbo ob vstopu v polnoletnost podpisati z matičnim klubom. Kluba sta se kasneje dogovorila o odškodnini, tako da do tožbe oziroma prepovedi igranja ni prišlo.

Drugi predstavniki Savinjske regije so igrali v nižjih ligah. V 1. B so tako nastopali košarkarji Elektre, Alposa Kemoplasta, Rogle in Konjic, ki pa so po 20 letih sporazumno prekinili sponzorsko pogodbo s podjetjem Comet iz Zreč ter tako nastopili pod novim imenom Banex. V II. SKL so nastopali košarkarji Celja, v najnižji III. SKL pa so po tem, ko so zaradi dolgov zaprli star klub in ustanovili novega, začeli košarkarji Rogaške.

V zaključku sezone 1. B SKL je bilo za klube iz Savinjske regije zelo zanimivo. Zrečani, Konjičani in Šentjurčani so skupaj z Zagorjani igrali razigravanje za uvrstitev v 1. SKL, Šoštanjčani pa so se v dodatnih kvalifikacijah borili za obstanek z najboljšimi ekipami iz 2. SKL, med katere so se uvrstili tudi Celjani. V 1. SKL so se

uvrstili Zrečani, ostali so obstali v istem rangu, za en rang višje pa se je iz 3. SKL prestavil novoustanovljeni klub iz Rogaške.⁷

---

⁷ Ostale podatke, ki niso citirani, sem pridobil iz člankov v časopisu Novi tednik, ki je izhajal med letoma 1998 in 1999, ter na uradni spletni strani Fibe Europe.

3.6 Evroligaško Laško

Sezona **1999/2000** je v laški košarki zapisana z zlatimi črkami. Po dobrih predstavah v Pokalu Saporta in uvrstitvi v finale državnega prvenstva so si priborili pravico nastopa v najmočnejšem evropskem klubskem prvenstvu.

Klub je pred sezono ob odškodnini zapustil eden najperspektivnejših mladih slovenskih igralcev Sani Bečirovič, ki se je preselil v ljubljansko Union Olimpijo. Iz Mariborskih Ovnov, od koder sta v Laško prišla tudi Bečirovič in Goljovič, pa je prestopil še en mlad slovenski reprezentant Boštjan Nachbar.

Osnovni proračun kluba v novi sezoni je znašal nekaj manj kot 2 milijona mark oziroma približno 40 odstotkov več od lanskega, kar tretjino sredstev pa je zagotovil matični sponzor Pivovarna Laško (Škerl, 16. 9. 1999).

Ni pa košarkarski klub edini športni kolektiv, v katerega je Pivovarna Laško vlagala finančna sredstva. V sezoni 1999/2000 je laška pivovarna sponzorirala kar tri ekipe v najvišjih evropskih ligah. In to ekipe, ki so igrale v najbolj množičnih kolektivnih športih. Pivovarna Laško je zagotovo bila največji sponzor slovenskega športa, in sicer Rokometnemu klubu Celje Pivovarna Laško, košarkarskemu klubu Pivovarna Laško in nogometnemu klubu Maribor. Bila pa je tudi največji sponzor veslačev na nedavnem svetovnem prvenstvu, kjer so osvojili medaljo. Verjetno je bilo zelo malo podjetij v tem delu sveta, ki so se s takšnimi dosežki lahko pohvalila. Denar, ki so ga vložili v te ekipe, pa se jim je v vrednostnem pogledu vrnil vsaj trikrat ali štirikrat – seveda gledano z marketinške strani in cen oglasov na televizijskih in radijskih postajah (Terbovc, 16. 9. 1999).

Še vedno pa je Pivovarna Laško največ svojih sredstev vlagala v rokomet, saj so bile možnosti za vrhunski uspeh z istim finančnim vložkom dosti večje.

V enem izmed intervjujev je Tone Turnšek, direktor Pivovarne Laško razkril, da v rokometu ima klub s proračunom od 2,5 do 3 milijone mark realne možnosti, da postane evropski prvak, v drugih športih pa so številke veliko, veliko višje.

V intervjuju za Novi tednik je Tone Turnšek povedal: »Podobno kot v podjetju je tudi pri Rokometnem klubu CPL, ki ga je pivovarna začela sponzorirati zaradi svetovnih trendov. Leta 1988 smo se podali na pot športnega marketinga, ki smo se ga učili od evropskih, predvsem nemških pivovarn. Takrat smo iskali ekipo, ki bi nas promovirala v slovenskem in jugoslovanskem prostoru: na vrhu so bili jeseniški hokejisti, vendar so nas zavrnilo in niso hoteli nositi našega imena, zato smo se odločili za rokomet. Jugoslovanska rokometna liga je bila ena najmočnejših v Evropi, rokometni centri pa so se pokrivali z našimi prodajnimi centri. Po letu ali dveh so Celjani prišli v prvo rokometno ligo, ki pa je potem, po razpadu Jugoslavije, ni bilo več. Zato smo se odločili za Evropo« (Selišnik, 16. 3. 2000).

V prvi evroligaški sezoni v zgodovini kluba Laščane na žrebu razvrstijo v skupino C s francoskim Asvelom, z grškim Olypiakosom, izraelskim Maccabijem, s turškim Ulkerjem in z italijanskim Varesejem.

Na četrti tekmi evropske sezone so se Laščani veselili svoje prve evroligaške zmage, ko so z rezultatom 63 : 56 v domači dvorani premagali sloviti grški Olympiacos z Draganom Tarlačom in Dimitriosom Papanikolaouom, v naslednjem krogu pa so v gosteh premagali še turški Ulker. Na pragu senzacije pa so bili tudi dva kroga kasneje, ko je v Treh lilijah gostoval izraelski Maccabi. Laščani so na koncu izgubili z rezultatom 87 : 92. Kasnejši podprvaki Evrolige v sezoni 1999/2000 v prvem delu tekmovanja niso igrali tako dobro. S 6 zmagami in 4 porazi so zasedli 3. mesto v skupini. Nato so formo stopnjevali in na koncu osvojili naslov podprvakov. Za Maccabi so takrat igrali N. Huffman, A. McDonald, D. Sharp in drugi.

Laščani so redni del prvenstva končali z izkupičkom 2 zmag in 8 porazov in se tako uvrstili na zadnje 6. mesto v skupini. V drugem delu so se nato križali s prvimi tremi uvrščenimi ekipami iz skupine D: Paf Bologno, Cibono in Efes Pilsnom.

Tudi v drugem delu tekmovanja so bili na robu presenečenja, ko so 9. 2. 2000 v domači dvorani samo za točko izgubili proti italijanski ekipi Paf iz Bologne, za katero so takrat igrali Gregor Fučka, Carlton Myers, Marko Jarič, G. Basile.

Tekmovanje so končali z izkupičkom 2 zmag in 14 porazov in se poslovili od evropske elite, kjer so po njihovih besedah pustili soliden vtis. V oči je bodel le slabši

obisk tekem. Razen redkih izjem novinca med evroligaško družčino ni nihče nadigral, kaj več pa ob primanjkljaju kakovostnih košarkarjev ter prekratke klopi, katere posledica je bila tudi neposrečena izbira tujcev, ni bilo za pričakovati. Najboljši posameznik laškega kolektiva je bil Milan Goljovič, ki je s povprečno 20,2 točkami na tekmo osvojil celo nagrado **najboljšega strelca Evrolige**.

Povsem drugačno sliko pa so Laščani kazali v državnem prvenstvu, kjer so v rednem delu izgubili samo eno tekmo proti ekipi Zagorja, ampak uspeli premagati največjega tekmeca - ljubljansko Olimpijo.

Za KK Pivovarno Laško so v tej sezoni nastopali: Milan Goljovič, Mileta Lisica, Gregor Hafnar, Boštjan Nachbar, Ervin Dragšič, Aleš Kunc, Goran Jurak, Aleksandar Gilič, Jasmin Kazaferovič, Dragan Miletič, Vid Zarkovič, Adnan Bajramovič, Jernej Tilinger in Jure Brkljačič.

Polzelani so sezono ponovno začeli s precej pomlajeno ekipo, kar se je poznalo na rezultatih. V ekipi Polzele sta bila tudi mlada Beno Udrih in Aleksander Vujačić. Ekipo je pred sezono zapustil najboljši posameznik polzelskega moštva, Goran Jagodnik, ki je prestopil v turški Turk Telekom. V pokalu Saporta so Polzelani igrali z ekipami KK Zadar, kjer tisti čas igrata Dino Radja in svojčas eden najperspektivnejših hrvaških mladeničev Arijan Komazec, Achilleas Nicosia iz Cipra z Romanom Horvatom, Arsenal Tulo iz Rusije, Pameso Valencia iz Španije in Kalevom iz Estonije.

Polzelani so s senzacionalno zmago v predzadnjem krogu proti še ne poraženi Pamesi in v zadnjem krogu proti Delti rešili sezono (v pokalu Slovenije so izpadli v četrtfinalu proti Loka kavi) in se z nekaj sreče z izkupičkom 4 zmag in 6 porazov uvrstili na 4. mesto v skupini, ki jim je prinesla napredovanje v šestnajstini finala. Na tretje mesto so se z enakim izkupičkom uvrstili Rusi, na petega pa Ciprčani.

V šestnajstini finala pa jim žreb, kot po nepisanem pravilu, spet ni bil naklonjen. Tam so se srečali s kasnejšim prvakom lige, grškim AEK-om iz Aten, ter obe tekmi prepričljivo izgubili.

Nekaj prahu je v državnem prvenstvu dvignila odločitev Košarkarske zveze Slovenije, ki je po zmagi Loke kave v četrtfinalu klub zaradi neporavnanih obveznosti do zveze izločila in na zaključni turnir četverice v tekmovanju za pokal Slovenije uvrstila Polzelane, svojo odločitev pa objavila v uradnem biltenu. Odločitev so kasneje spremenili in na ogorčenje Polzelanov je obveljal rezultat iz tekme. Tako so se na finalnem turnirju za vstop v finale pomerile ekipe Krke in Pivovarne Laško ter Union Olimpije in Loka kave. **V finale pokala se je še tretje leto zapored uvrstilo Laško**, ki pa je v domači dvorani pred rekordnim številu gledalcev (3400) izgubilo z ljubljansko Olimpijo z minimalno razliko, z rezultatom 70 : 71.

V državnem prvenstvu so se košarkarji Polzele krčevito borili za vstop med 6 najboljših A1-ligašev, prav ob koncu pa so skoraj vse zapravili, saj so si privoščili poraz v Sežani pri zadnjeuvrščenenem Kraškem zidarju. Na srečo Savinjskih Hopsov, se je prvi del prvenstva razpletel tudi njim v prid in so se vseeno uvrstili v zaključne boje za naslov državnega prvaka. Težave v državnem prvenstvu pa je imela tudi evroligaška Olimpija. Ko so pred polfinalom še drugič izgubili z Laščani in izgubili prvo mesto na lestvici, so se v zaključne boje podali z 2. mesta.

Vendar pa so Laščani plačali visoko ceno za zmago. Na tekmi z Olimpijo, ki je neposredno odločala o prvem mestu pred izločilnimi boji in prednostjo domačega parketa, so se zaradi zelo grobe igre Ljubljčanov huje poškodovali trije nosilci laške igre. Boštjan Nachbar si je zlomil sredinec na roki, Gregor Hafnar natrgal ramenske vezi, Mileta Lisica pa zlomil kost v ramenskem sklepu (Lukač, 26. 4. 2000).

Največjo senzacijo v zgodovini slovenske košarke pa je v polfinalu pripravila tretjeuvrščena ekipa državnega rednega dela, ekipa Krke, ki je izločila Ljubljčanane. Olimpija tako prvič v samostojni Sloveniji ni postala prvak Slovenije. Še pred drugo tekmo polfinala je Jože Mermal, takratni predsednik Uniona Olimpije, v enem od intervjujev dejal, da če ne osvojijo državnega prvenstva, bo najbolje, če se poslovijo vsi trije: on, direktor Lorbek in trener Sagadin (Pavlovič, 2000).

V drugem polfinalu Laščani izločijo še drugo ljubljansko ekipo - Slovana in se uvrstijo v finale.

V finalu pa že na prvi tekmi novomeška Krka v Laškem premaga oslabiljeno ekipo Laškega in izniči prednost domačega terena (79 : 85). Košarkarjem Pivovarne Laško na koncu ne uspe osvojiti naslova državnih prvakov. V zadnjih tekmah finala končnice se je Krka Telekom izkazala kot bolj izkušeno moštvo, saj so Laščani brez ključnih mož (Lisice, Hafnarja in Nachbarja) po pravilu popuščali v drugih polčasih. Prekratka klop je bila pač ena največjih in očitno tudi nepremostljivih ovir za stratega Aleša Pipana, ki je premeteno zastavil taktiko za drugo tekmo finala, nato pa doživel dva neuspeha. Dolenjci so po porazu pred svojim občinstvom v drugi tekmi natančno vedeli, kako lahko pridejo do odločilne prednosti: visok ritem z ostro obrambo, dokaj hitri zaključki napadov in prerivanje na meji dovoljenega so bili njihovi aduti. Pivovarji se jim v tem elementu pač niso mogli zoperstaviti, saj so imeli na voljo manj izkušenih, dokazanih in kakovostnih košarkarjev. Po vodstvu Novomeščanov z 2 : 1 se je sicer zdelo, da se lahko evroligaš pobere, kajti iz Treh lilij so prihajale napovedi o maščevanju in vnovičnem naletu, ki bi lahko pomenil odločilno tekmo v Laškem. Sčasoma se je pozdravil Hafnar in zdelo se je, da bo ob koncu prvenstva pravici zadoščeno. Pivovarna Laško je namreč imela toliko smole, po drugi strani pa toliko uspehov na domačih tleh, da si je ob Unionu Olimpiji edina zaslužila naslov prvaka. Vendar so Dolenjci prišli v vrhunsko formo pravočasno in proti Laščanom končali začeto v polfinalu. Zadnji obračun v Marofu so sicer bolje začeli gostje, toda vročekrvni vložki v prvem polčasu so bolj koristili Krki Telekomu. Le-ta je v nadaljevanju silovito napadla in povsem zlomila laško obrambo, ki je bila v prvih 20 minutah fantastična. Prejela je le 24 točk, kar je bil eden najboljših dosežkov sezone. Vendar je v nadaljevanju zmanjkal odtenek, ki bi zadostoval za zmago. Morda bi ga lahko iskali v slabem odstotku metov za 3 točke (3-16) ali pa v nebleščečih prostih metih (18-24). Morda bi lahko imeli Laščani več sreče tudi v zadnjem napadu. Vsekakor se je nepozabna sezona končala žalostno. Še posebej togotni pa so bili v Treh lilijah zato, ker jih je na zmagovalnem pohodu uničila Union Olimpija. Ne v polfinalu ali finalu, temveč v zadnjem krogu rednega dela prvenstva, ko so se poškodovali nosilci laške igre. Ljubljančani so pripravili teren, na katerem so slavili Novomeščani. Končni rezultat je bil 3 : 1 za Novomeščane (T. L., 18. 5. 2000).

Statistično gledano je za Pivovarno Laško bila najboljša sezona, čeprav ponovno brez kakršne koli osvojene lovorike, čemur so v veliki meri botrovale poškodbe. V Evropo so se Laščani očitno podali premalo ambiciozno, državno prvenstvo so

zaključili na 2. mestu, tako kot pokalno tekmovanje, po koncu sezone pa so poskrbeli še za presenečenje, ko je dosedanjega trenerja Aleša Pipana na klopi Laščanov nasledil selektor slovenske reprezentance Boris Zrinski (Obrez, 25. 5. 2000).

Pred sezono sta ekipo zapustila pomembna igralca, Sani Bečirovič in Saša Dončič, v klubu pa so zagotavljali, da bo moštvo kljub temu močnejše od lanskega. Ob prihodu Giliča, Žaroviča in v zadnjem trenutku še Nachbarja so mnogi pomislili, da bo morda res tako, a se je kmalu izkazalo, da je bil Aleksandar Gilič zgrešena investicija, Vidoje Žarkovič pa se nikakor ni mogel privaditi na novo okolje in je nekoliko boljše partije prikazal šele v sami končnici. Laščani so v rednem delu državnega prvenstva doživeli le dva poraza in si tako priigrali »pole position« pred samo končnico, a je bilo že pred odločilnimi tekmami jasno, da so možnosti za osvojitve naslova zaradi hujših poškodb Hafnarja, Lisice in Nachbarja sila majhne. Poraz s Krko v finalu niti ni bil presenetljiv, čeprav so Laščani dobili kar šest od devetih letošnjih medsebojnih tekem. Uspešnejši so bili tudi od Uniona Olimpije (3 : 2), toda tudi v teh dvobojih so izgubili najpomembnejšega – finale pokala v Laškem, kjer so imeli, glede na položaj, še najlepšo priložnost za prvo lovoriko. Letošnje igranje v najelitnejši konkurenci na stari celini je bilo prav za vse v klubu svojevrsten izziv, a zdi se, da so se ga lotili premalo zavzeto. Glede na priložnost, ki se je ponujala, bi bilo treba občutno več storiti že v samem prestopnem roku, čeprav tudi tu moštvo ni zapustilo slabega vtisa. Res da so Laščani zabeležili le dve zmagi (Olympiakos in Ulker), a ne gre pozabiti, kako blizu uspeha so bili tudi na nekaterih preostalih tekmah, predvsem doma proti Vareseju in PAF iz Bologne. Z izjemo katastrofe v Villeurbannu je bilo vse skupaj morda še nad pričakovanji. Velika črna pika v tem tekmovanju pa je bil zagotovo izredno slab obisk na domačih tekmah, kar ne služi v čast Laščanom, ki nikakor niso mogli napolniti dvorane, čeprav so v Treh lilijah igrala zelo atraktivna moštva (Obrez, 25. 5. 2000).

Končni vrstni red je bil: 1. Krka Telekom, 2. Pivovarna Laško, 3. Union Olimpija, 5. Hopsi Polzela, 10. Rogla.

Da Laščanom po koncu sezone ne bo uspelo zadržati košarkarjev, je bilo jasno. Boštjan Nachbar se je po koncu sezone preselil v Benetton iz Trevisa, Milan Goljovič pa v evroligaški Ulkerspor iz Turčije. Klop Laščanov je zapustil tudi trener Pipan, ki se

preseli v KK Krko, kjer je ostal v evroligaški družini, na njegov stolček pa je sedel Boris Zrinski, selektor državne reprezentance in bivši trener Polzelanov. Polzelo pa je zapustil tudi mladi Beno Udrih, ki se je preseli v Olimpijo.

Prvič pa so v 1. SKL zaigrali tudi košarkarji zreške Rogle. Že v svoji krstni sezoni med slovensko elito so se uvrstili tudi v **kvalifikacije za Koračev pokal**. Ko je ekipo v nekaj letih iz po kakovosti 3. košarkarske lige v prvo pripeljal trener Gorazd Bokšan, so se odločili za menjavo in na njegovo mesto imenovali Celjana Zorana Martiča, ta pa je sprejel tudi delo selektorja mlade reprezentance do 20 let. Kvalifikacije evropskega pokala so zaključili z dvema porazoma, proti ekipi bratislavskega Interja v državnem prvenstvu pa so osvojili 10. mesto in si tako zagotovili ostanek med prvoligaško družino.

V 1. B-ligi so se za napredovanje v 1. A SKL borile še 3 ekipe iz Savinjske: šoštanjska Elektra, šentjurski Alpos ter konjiški Banex, ki pa je zelo pomladil ekipo (19,5 let povprečje) in na kaj več kot na obstanek niti ni računal. Povsem drugačne načrte pa so imeli v Šentjurju. Po odigranih nekaj uvodnih kolih, kjer Šentjurčanom ni kazalo najbolje, so le uspeli urediti dokumente za Damjana Novakoviča, ki je bil pred tem zaradi poškodbe dlje časa odsoten s košarkarskih parketov, ter se na koncu zaslužno uvrstili v 1. A SKL. Šentjurčani so po tem, ko so nekaj let zapored igrali razigravanje za 1. A SKL, končno uspeli.

Savinjska regija pa je imela dva predstavnika tudi v 2. SKL. Košarkarji KK Celje, ki jih je pred zaključkom tekmovanja prevzel Gorazd Bokšan, so sezono končali z neizpolnjenimi cilji. Ko so po spletu okoliščin v kvalifikacijski skupini za uvrstitev v I. B SKL vendarle zasedli 2. mesto in s tem prišli v dodatne kvalifikacije, so dvakrat izgubili z Radovljico (49 : 63, 56 : 58). Gorazda Bokšana je na klopi zamenjal Mojmir Benčan. Klub, ki v sezoni zamenja tri trenerje, težko napreduje, po nepisanem pravilu pa mora ekipa, ki želi napredovati, z logistiko vred, že v tekoči sezoni funkcionirati, kot bi že igrala v višjem rangu (Škerl, 20. 4. 2000). Povsem druga slika pa se v mestu ob Savinji dogaja v ženski košarki, ki so se po dolgih letih naskakovanja na vrh končno zavihtele na najvišjo stopničko, vzele primat ljubljanski Ježici in osvojile prvi naslov državnih prvakinj v zgodovini celjskega kluba.

Po koncu sezone sta perspektivna košarkarja, nekdanja Laščana (Bečirovič in Nachbar), v Ohridu v Makedoniji popeljala Slovenijo do naslova evropskega prvaka do 20 let. Bečirovič je bil izbran za najkoristnejšega igralca turnirja, reprezentanco pa je vodil Celjan Zoran Martič.⁸

---

⁸ Ostale podatke, ki niso citirani, sem pridobil iz člankov v časopisu Novi tednik, ki je izhajal med letoma 1999 in 2000, ter na uradni spletni strani Fibe Europe.

3.7 Na Polzeli se poslovijo od Evrope

V **sezoni 2000/2001** je prišlo do razkola med FIBO in ULEBOM. Obe organizaciji sta v tej sezoni organizirali svoja evropska tekmovanja, kar je pomenilo več mest za slovenske klube med evropsko elito. Fiba je organizirala Suproligo, ULEB pa Evroligo. Čeprav je Union Olimpija državno prvenstvo končala šele na tretjem mestu, je vendarle okusila slast igranja tekem v Evropi. Kot ena izmed ustanoviteljic Ulebove Evrolige je dobila mesto v Evropi. V klubu so tako ostali Mermal, Sagadin in Lorbek. Novomeška Krka je igra v Fibini Supraligi, Košarkarski klub Pivovarna Laško pa je nastopal v evropskem pokalu Saporta. V Laškem so gostovale ekipe Pinar Karsiyaka SK Izmir iz Turčije, Hapoel Galil Elyon iz Izraela, Pamesa Valencia iz Španije, Elan Chalon iz Francije in Maroussiathens iz Grčije. Izkupiček 3 zmag in 7 porazov je Laščane uvrstil na zadnje 6. mesto v skupini A.

Za ekipo iz Laškega so nastopali Duščak, Lisica, Brolih, Dragšič, Jurak, Ovčina, Samo Udrih, Eržen, Miletič, Tilinger, Marojevič, Bajramovič, Delič ter trikratni prvak Evrolige, veteran Ivo Nakič, ki je v Laškem zaključil svojo bogato kariero.

Nekdanji Laščan Sani Bečirovič pa je po odhodu Zdovca in Jasikevičusa in večji minutaži opravičil pričakovanja in postal eden izmed najboljših strelcev in igralcev v Evroligi.

Polzelani so še zadnjič igrali v evropskem pokalu. To pot v 2. predkrogu Fibinega pokala Radivoja Korača (po kakovosti tretje najmočnejše evropsko tekmovanje).

Polzelani so že na prvi tekmi z ekipo BK Opava na Češkem izgubili z rezultatom 62 : 91, na povratni tekmi pred domačimi navijači pa jih premagali z 88 : 79 in vsaj malo ublažili boleč poraz. Tako so se po sedmih zaporednih letih dokončno poslovili od evropske košarke. Slabe predstave pa so pokazali tudi v državnem prvenstvu, kjer so končali na 11. mestu (izmed 12 ekip). Do najboljše uvrstitve v DP v zgodovini kluba so prišli košarkarji zreške Rogle, ki so osvojili 5. mesto. Novopečeni prvoligaši iz šentjurskega Alpos Kemoplasta so bili 8., kot najbolje uvrščena ekipa iz regije pa so prvenstvo končali Laščani, ki so v polfinalu izgubili s kasnejšimi prvaki – z ljubljansko Olimpijo, v tekmi za tretje mesto pa še z drugim ljubljanskim klubom – Geoplin Slovanom.

Šoštanjska Elektra je osvojila drugo mesto v 2. ligi, ekipi Celja in Rogaške pa sta nastopali v (po kakovosti) 3. ligi.⁹

3.8 Ustanovitev Jadranske lige in uvrstitev Laškega na zaključni turnir četverice

V sezoni 2001/2002 se je 1. SKL razširila na 14 klubov, v 1. SKL pa so se po devetih letih vrnilo košarkarji Elektre. Z namenom povečati število kvalitetnih tekem klubom na področju nekdanje Jugoslavije se je ustanovila Jadranska liga, ki je štela 12 klubov, in sicer iz Slovenije, s Hrvaške, iz Bosne in Srbije. Slovenija je v ligi imela štiri predstavnike, med katerimi je bil tudi KK Pivovarna Laško. Laščani so se v krstni sezoni uvrstili tudi na zaključni turnir najboljših štirih ekip. V polfinalu so morali priznati premoč Olimpiji z 69 : 56, nato pa v tekmi za **3. mesto v Jadranski ligi** premagali Cibono in se veselili novega uspeha. Prva sezona Jadranske lige je bila čisto slovensko obarvana. Prvenstvo je osvojila Olimpija, druga je bila Krka, tretje pa Laško. Goran Jurak je bil prvi skakalec prvenstva s povprečjem 10,3 skoka na tekmo, Tory Walker (Laško) pa drugi strelec lige (21,0).

Dobro pa so Laščani igrali tudi v evropskem pokalu Radivoja Korača, kjer so se prebili vse do polfinala. Ko so v kvalifikacijah premagali CSA Sparto iz Prage, so v skupinskem delu tekmovanja igrali proti ekipam Euras Ekaterinburg (Rusija), Mlekarna Kunin Novy Jicin (Češka) in Prokom Trefl Sopot (Poljska). S štirimi zmagami in z dvema porazoma so osvojili 2. mesto v skupini. V osmini finala so premagali Avtodor Saratov (Rusija), za katere sta igrala mlada Victor Khryapa in Sergei Monya, kasneje ena izmed nosilcev ruske reprezentance. V četrtfinalu so premagali Maccabi Ironi Ramat Gan (Izrael), nato pa v polfinalu morali priznati premoč ekipi Sluc Nany Basket (Francija), ki je v finalu izgubila z ruskim Lokomotivom, kjer je igral naš Goran Jagodnik.

Laščani so okrepitve za sezono prvič iskali preko luže. Kriterijem sta zadostila dva Američana: Tory Walker in Litterial Maurice Green, ekipo pa so sestavljali še Duščak, Pavič, Jurak, Novak, Lerič, Djurovič, Miletič, Vujičić, Brolih, Fantinato in Memčič.

---

⁹ Podatke za tekmovalno sezono 2000/2001 sem pridobil na uradni spletni strani Fibe Europe in v zaključnem biltenu Košarkarske zveze Slovenije.

Veliko tujcev je v ekipi imela tudi Olimpija - kar 16, ki se je vnovič veselila naslova državnega in pokalnega prvaka. Laščani so v državnem prvenstvu zasedli 3. mesto, Hopsi 5., Alpos Kemoplast 7., Elektra 12., Rogla pa 13.

Tudi v naslednji **sezoni (2002/2003)** je KK Pivovarna Laško ponovila lanskoletni uspeh in osvojila tretje mesto po tem, ko je v polfinalu izgubila proti Krki, finalistu Eurocupa, ter premagala Slovana. Vnovič so igrali v Jadranski ligi, kjer so osvojili končno osmo mesto (9-11), Kenyan Weaks pa je postal prvi strelec Jadranske lige z 20,1 točke na tekmo. V Jadranski ligi je to sezono nastopal tudi izraelski evroligaški predstavnik Maccabi iz Tel Aviva, ki pa je v finalu moral priznati premoč hrvaškemu Zadru. Laščani so si, kot tretjevrščena ekipa lanskega DP, priborili pravico igranja tudi v Ulebovem pokalu. Tam so v skupini z FMP Železnikom, Pameso Valencia, Eurocellulari Roseto, Opel Skyliners in Telindus Oostende s 4 zmagami in 6 porazi osvojili četrto mesto v skupini in se uvrstili v osmino finala, kjer so priznali premoč kasnejšemu podprvaku lige, novomeški Krki.

V tej sezoni je imela savinjska košarka **ponovno kar 5 predstavnikov** v 1. SKL. Prvenstvo je osvojila ekipa Krke, ki je premagala ljubljansko Olimpijo. Tretje je bilo Laško, 6. Elektra, 8. Rogla, 9. Alpos Kemoplast ter 12. Savinjski Hopsi.

V **sezoni 2003/04** se je po dveh letih na klopi Krke in enoletni epizodi v Zagorju na klop Laščanov vrnil Aleš Pipan in jih popeljal do osvojitve nove trofeje. Laščani so v mariborski dvorani Tabor po podaljšku z 82 : 79 premagali Olimpijo in prvič v zgodovini kluba osvojili **naslov pokalnih zmagovalcev Slovenije**, v Jadranski ligi pa so osvojili 6. mesto (15 zmag in 11 porazov).

Vnovič so se z Ljubljancani udarili tudi v finalu državne prvenstva, a to pot izgubili ter tako že **tretjič v zgodovini osvojili naslov državnih podprvakov**.

Novomeška Krka je po izvrstni sezoni razočarala in osvojila končno 5. mesto, šoštanjnska Elektra 7., Alpos Kemoplast iz Šentjurja 12., Rogla 13., zadnje 14. mesto pa Hopsi iz Polzele.

Kot je bila že stalna praksa v preteklosti, je Pivovarna Laško vlagala veliko denarja tudi v rokomet, kar je botrovalo uspehom celjskega kluba. Ko so na evropskem

prvenstvu, ki ga je gostila Slovenija, slovenski rokometaši postali evropski podprvaki, so njihov uspeh dopolnili še igralci Celja Pivovarne Laško, ki so postali evropski klubski prvaki. Uspeha rokometašev sta povečala zanimanje otrok za ta šport ter blagodejno vplivala na razvoj panoge v državi, na podoben način, kot je prijateljska tekma ŽKK Celja proti jugoslovanski reprezentanci maja leta 1971 v mestnem parku. Na tekmo, ki je bila odigrana v čast obletnice osvojitve naslova svetovnih košarkarskih prvakov 1970 v Ljubljani, so prišli asi, kot so Krešimir Čosić, Rato Tvrdić, Damir Šolman in drugi.¹⁰

3.8.1 Poslovijo se legende savinjske košarke

Tudi **sezono 2004/2005** so laški košarkarji končali v **finalu državnega in pokalnega prvenstva**. To pot so obakrat izgubili. V pokalnem finalu jih je v Škofji Loki Olimpija povsem deklasirala in zmagala z rezultatom 107 : 69.

Laščani so se tako po enoletnem premoru vrnili v Evropo ter tekmovali v Ulebovem tekmovanju. Ob izkupičku 6 : 4 v rednem delu tekmovanja so osvojili 3. mesto v skupini skupaj z Makedonikosom, DVK Juventutom, Darussafako, GHP Bambergom in Kapfenberg Bulls (7 skupin) in končali tekmovanje. Nič bolj uspešni pa niso bili v Jadranski ligi, kjer so osvojili 9. Mesto (16-14).

Polzelani so po tem, ko so izpadli v 1. B-ligo zaradi dolgov zaprli starega in ustanovili nov klub – KD Hopsi Polzela, vendar pa niso izpadli v najnižjo ligo, ampak so tekmovanje nadaljevali v 1. B SKL.

Vrstni red: 1. UOL, 2. Laško, 5. Elektra, 6. Krka, 9. Rogla, 11. Alpos Kemoplast (od 14).

Eno boljših sezon pa je imela šoštanjska Elektra. Šoštanjčane je od uvrstitve v Jadransko ligo (Sloveniji so pripadala 4 mesta v naslednji sezoni) ločila le ena zmaga. V zadnjem (10.) krogu tretjega dela državnega prvenstva je šoštanjska Elektra gostovala v Laškem, Helios pa je doma gostil Krko iz Novega mesta. S

---

¹⁰ Podatke za tekmovalne sezone 2001-2004 sem pridobil na uradni spletni strani Fibe Europe in v zaključnih biltenih Košarkarske zveze Slovenije.

suvereno zmago nad farmacevti (100 : 67) so se Domžalčani še drugo leto zapored uvrstili v Jadransko ligo, Elektra pa je ob porazu proti Laškemu (80 : 67) zapravila veliko priložnost (Helios ponovno v Goodyear ligi, 2005).

S sezono 2004/05 pa se je savinjska košarka poslovila od nekaj svojih najboljših igralcev. Ko je Matjaž Tovornik v sezoni 2002/2003 kot trener/igralec vodil polzelske Hopse, v drugem delu sezone 2003/2004 vodil šentjurske košarkarje, pa je septembra 2004 v Celju uradno končal svojo 29-letno košarkarsko kariero ter se posvetil samo trenerskemu poslu. Nekaj več kot 3000 gledalcev je imelo priložnost spremljati še zadnjo tekmo v njegovi bogati karieri. V Celje so se od Matjaža prišli posloviti igralci svetovnega kova, kot so Radja, Vranjkovič, Jarič, Nakić, Nesterovič, Udrih in drugi (Terbovc, 9. 9. 2004).

Kot trener je ostal v šentjurskem Alposu Kemoplastu še celotno sezono.

30. junija 2005 se je poslovil tudi Konjičan Jure Zdovc, eden najboljših slovenskih košarkarjev vseh časov (Veličastno slovo Jureta Zdovca, 2005).

Igralsko kariero pa je zaključil tudi Damjan Novakovič. Da pa niso poročali samo o zaključkih karier, je poskrbel Beno Udrih, ki se je kot prvi Savinjčan veselil naslova lige NBA, ki ga je osvojil s košarkarskim klubom San Antonio Spurs.¹¹

---

¹¹ Podatke za tekmovalno sezono 2004/2005 sem pridobil na uradni spletni strani Fibe Europe in v zaključnem biltenu Košarkarske zveze Slovenije.

3.9 Od evroligaških tekem v Savinjski dolini do sivega povprečja savinjskih klubov v državnem prvenstvu

Laščani so v **sezoni 2005/06** v mednarodni konkurenci igrali le v Jadranski ligi, kjer so zasedli zadnje, štirinajsto mesto (4-22). V državnem prvenstvu so osvojili 5. mesto, blede sliko pa so popravili z **uvrstitvijo v finale pokala**, kjer so ponovno morali priznati premoč ljubljanski Olimpiji (78 : 71).

Šoštanjsko Elektro je lanskoletni neuspeh še dodatno motiviral, tako da je v novi sezoni osvojila **4. mesto** in zabeležila enega izmed dveh največji uspehov v zgodovini kluba. Pod uspeh se je podpisal novi trener, nekdanji igralec Olimpije in celjske Libele Dušan Hauptman. Ker pa je Slovenija zaradi slabših rezultatov v Jadranski ligi ostala brez četrtega predstavnika, se je Elektri še enkrat za las izmuznila regionalna liga.

Trenersko kariero v članskem moštvu pa je začel tam, kjer je igralsko končal Damjan Novakovič, ki je Šentjurčane v svoji prvi sezoni pripeljal do končnega 6. mesta.

Zadnje (13.) mesto med prvoligaši so osvojili košarkarji Rogle, ki so se tako morali vrniti nazaj v 2. SKL.

Po slabi sezoni Laškega moštva so pokrovitelji kluba proračun za **sezono 2006/2007** zmanjšali za tretjino. Laščani, ki so prvič, odkar so se uvrstili v 1. SKL, igrali samo v domačem prvenstvu, so izpadli v polfinalu DP, kasneje izgubili še v tekmi za tretje mesto, v pokalnem tekmovanju pa izpadli že v 5. krogu. Za presenečenje sezone je poskrbel domžalski Helios, ki je v finalu DP premagal Olimpijo in se veselil svoje prve lovorike. Šoštanjska Elektra je osvojila 5. mesto, šentjurski Alpos Kemoplast pa 6.

Do novega vzpona med najboljša moštva v Sloveniji pa se je pripravljalo moštvo Rogaške Slatine. Trener moštva v 3. ligi je postal Boris Zrinski, s seboj pa v klub pripeljal svojega prijatelja, neuničljivega, takrat že skoraj 48 let starega veterana, Veljka Petranoviča, s katerim sta pred leti delala čudeže na Polzeli, ter še enega izkušenega prvoligaša, Žigo Ravnikarja. Ob dobrih igrah in rezultatih je bila dvorana II. osnovne šole vse bolj polna. Slatinčani so z dobrimi igrami zmagali v kvalifikacijah

in se uvrstili v 1. B SKL. (2. liga po kakovosti). V ligo višje (1. SKL) pa so se ponovno uvrstili tudi igralci polzelskih Hopsov.

V **sezoni 2007/2008** je savinjska košarka imela ponovno 5 predstavnikov v najmočnejši slovenski ligi. Laščani so poskušali ujeti priključek z Evropo, ki pa se jim je vedno bolj oddaljevala, s tekmovanjem v Eurocupu (po kakovosti tretjem najmočnejšem evropskem tekmovanju). Vendar so se poslovili že v drugem predkrogu, kjer so dvakrat izgubili z grško Olympio. Trener ekipe je bil Damjan Novakovič. V državnem prvenstvu so ponovno izpadli v polfinalu, v pokalnem prvenstvu pa v 5. krogu.

Končni vrstni red je bil: 1. UOL, 2. Helios, 3. Krka, 4. Zlatorog, 8. Elektra, 9. Šentjur, 10. Polzela, 13. Rogla (13).

Po kratki neuspeli epizodi v Laškem se je Novakovič v **sezoni 2008/09** vrnil na klop Šentjurčanov, na laško klop pa je ponovno sedel Aleš Pipan. Zadnji poskus Laškega z držanjem stika z Evropo se je ponovno izkazal za neuspešnega. V Fibernem Eurochallengu so ponovno izpadli v prvem krogu kvalifikacij proti ekipi BC Akam S. P. iz Makedonije. Državno prvenstvo so Laščani končali v polfinalu ter ponovili lanskoletni izid: 4. mesto v državnem prvenstvu in izpad v četrtfinalu pokala.

V Šoštanju so se veselili nove lovorike. V pokalnem prvenstvu so se uvrstili v finale, kjer so v Treh lilijah v Laškem izgubili z ljubljansko Olimpijo (75 : 58) in se veselili enega izmed največjih uspehov kluba – **naslova pokalnih podprvakov Slovenije**.

Končni vrstni red državnega prvenstva: 1. UOL, 2. Helios, 3. Krka, 4. Zlatorog Laško, 6. Hopsi Polzela, 8. Elektra, 11. Šentjur (13).

Do slovesnosti na Polzeli pa je prišlo 18. oktobra 2008, na tekmi 3. kroga 1. SKL med Hopsi in Geoplin Slovanom, ko so na strop dvorane po ameriškem vzoru obesili velik dres nekdanjega člana Bena Udriha in mu tako izkazali čast (Terbovc, 21. 10. 2008).

V sezoni **2009/2010** je prišlo do začetka nadvlade novomeške Krke, ki je osvojila svoj 3. naslov državnih prvakov. Šentjurčani so osvojili **4. mesto**, Laščani 7., Polzelani so končali državno prvenstvo na devetem, Šoštanjska Elektra pa na desetem mestu. (skupno 13 ekip). V Laško se je vrnil nekdanji ljubljenec domačih navijačev Miljan Goljovič, ki je po koncu sezone končal kariero. Pokal Slovenije so ponovno osvojili košarkarji Olimpije, ki so v Novem mestu v finalu premagali Laščane z rezultatom 84 : 68.

Ena od prelomnih sezon je bila **sezona 2010/2011**, ko je v 1. SKL nastopalo samo 11 moštev (od tega kar 4 ekipe iz Savinjske regije: Zlatorog Laško, Hopsi Polzela, Elektra Šoštanj ter Šentjur). Ker v tej sezoni iz 1. SKL ni izpadel noben klub, so si trenerji upali več priložnosti ponuditi mlajšim domačim košarkarjem, kar pa se je poznalo pri sestavi moštev. Povprečna starost igralcev 1. SKL je s 27,3 padla na 25,7 let. Povod udejstvovanja mladih igralcev je bila tudi finančna kriza, ker klubi niso imeli denarja za nakup kakovostnih tujcev (Bašelj, 2014).

Slika 8: Povprečje starosti igralcev prve košarkarske lige

V Laškem so že v preteklosti mladim ponudili veliko priložnosti (Bečirovič, Nachbar, Jurak ...), tako da ni bilo potrebno veliko prilagajanja. Laščani, sicer prvi na tabeli po rednem delu, so v polfinalu državnega prvenstva igrali proti ekipi Krke iz Novega mesta ter izgubil z rezultatom 2 : 0 v zmagah. Tudi v tekmi za tretje mesto so morali priznati premoč Heliosu. Prvenstvo je znova osvojila Krka, Hopsi so bili 6., Elektra 8., Šentjur pa 9.

Prvaki II. SKL so postali košarkarji Rogaške Crystal, ki so se po dolgem času in z novim klubom znova uvrstili v 1. SKL.

Večjih uspehov savinjski klubi niso dosegli niti v pokalnem tekmovanju. Laško in Elektra sta izpadla v polfinalu tekmovanja.

Po dobri sezoni, ko je Olimpija osvojila 2. mesto v Jadranski ligi, Krka pa izpadla šele v polfinalu, je slovenska košarka v **sezoni 2011/2012** ponovno pridobila 4 mesta v ligi, tako da so Laščani znova igrali tekme na prostorih bivše skupne države.

Žal so Laščani sestavili povsem nekonkurenčno moštvo. V 26 tekmah Jadranske lige so dosegli samo 1688 točk, kar je negativen rekord lige, ki drži še danes (64,9 na tekmo). Z dvema zmagama in s 24 porazi so zasedli zadnje, 14. mesto. Odlično pa je svojo minutažo izkoristil Alen Omić, ki je postal nosilec moštva. Članskih minut ni dočakal še en dragulj s prostora nekdanje Jugoslavije, in sicer Jusuf Nurkič, ki je februarja 2012 zapustil Laško, nekaj dni zatem, ko je kot posojen igralec s svojimi predstavami navdušil z Union Olimpijo na turnirju Nike international Junior v Beogradu ter se brez odškodnine preselil v zagrebško Cedevito. Laško je po sezoni zapustil tudi Alen Omić, ki se je preselil v ljubljansko Olimpijo.

Končni vrstni red: 1. Krka, 2. Olimpija, 4. Laško, 5. Elektra, 6. Šentjur, 7. Hopsi, 9. Rogaška (12).

Večjih presenečenj pa ni bilo niti v naslednjih dveh sezonah. V **2012/13** se po kratki epizodi leta 2009 na Polzelo vrne ljubljenec domačega občinstva Goran Jagodnik, ki z ekipo osvoji 8. mesto. Prvenstvo ponovno osvoji Krka pred Olimpijo, Laščani so spet četrti, Šentjurčani šesti, Slatinčani sedmi, košarkarji šoštanjske Elektre pa deseti.

Jagodnikovemu vzoru v sezoni **2013/14** je sledil tudi Goran Jurak, ki se je vrnil v Laško. Slovenska košarka je izgubila stik z najboljšimi evropskimi klubi. Union Olimpiji je potekla pogodba z Evroligo in se je tako mora zadovoljiti z igranjem v drugorazrednem Eurocupu. Prvenstvo je ponovno osvojila Krka, ki je v finalu premagala Olimpijo, Polzela je osvojila četrto mesto, Zlatorog Laško petega,

Rogaška Crystal šesto, Elektra deseto, skozi šivankino uho pa se je pred izpadom izvlekel šentjurski Tajfun, ki je na koncu osvoji enajsto mesto.¹²

---

¹² Podatke za sezone 2005-2013 sem pridobil na uradni spletni strani Fibe Europe in v zaključnih biltenih Košarkarske zveze Slovenije.

3.10 Nov mejnik v Savinjski regiji – štajerski derbi in naslov državnih prvakov

Po sezoni 2013/14, ko so se Šentjurčani borili za obstanek v 1. slovenski košarkarski ligi, je vodenje ekipe prevzel domačin Dejan Mihevc. Pred sezono so se okrepili z izkušenim veteranom Dragišo Drobňakom. Ta 37-letnik je kasneje postal najkoristnejši posameznik finala DP, ko je blestel predvsem na drugi in tretji tekmi. Šentjurski Tajfun se je v finale uvrstil po zmagi nad Krko, Rogaška pa je za vstop v finale premagala Helios iz Domžal. Union Olimpija je, tako kot Zlatorog Laško, izpadla že v četrtfinalu. Zaradi velikega padca kvalitete Olimpije in Krke so se ostali klubi v slovenskem državnem prvenstvu močno približali dolgo časa vodilnima in nedosegljivima najboljšima ekipama (tudi najbogatejšima) slovenske lige. Novi državni prvak je postal šentjurski Tajfun, Rogaška Crystal pa je prvenstvo končala na drugem mestu. Finale DP je bilo veliko bolj izenačeno, kot mogoče kaže končni rezultat (3 : 1 v zmagah). Na drugi tekmi finala, ki se je igrala v šentjurski dvorani Hruševac, so bili gledalci deležni kar dveh podaljškov. Zmage so se veselili domačini in poravnali izid v zmagah na 1 : 1. Če bi zmagali gostje, bi bilo finale verjetno že odločeno. Šentjurčani so nato dobili še naslednji dve tekmi in se zaslužno veselili naslova prvakov, hkrati pa postali šele četrta ekipa v Sloveniji s to lovoriko. Z osvojitvijo državnega prvenstva pa si je Tajfun iz Šentjurja zagotovil tudi sodelovanje v Jadranski ligi v naslednji sezoni.

V pokalni finale se je uvrstila še ena ekipa iz Savinjske regije. Laščani so morali priznati premoč novomeški Krki z rezultatom 67 : 77.

4 SKLEP

Po osamosvojitvi Slovenije in vzpostavitvi slovenskega državnega prvenstva je bila ljubljanska Olimpija premočna za vse ostale klube v ligi, zato so stik z Evropo skušali držati tudi s tekmovanjem v mednarodnih ligah. SBA-liga po svoji kakovosti ni kaj prida storila za slovensko košarko, zato so kmalu prekinili sodelovanje v ligi. Do sezone 1995/1996 je bila Olimpija superiorna tako v državnem prvenstvu kot tudi v pokalnem tekmovanju. Po zgodnjem in nepričakovanem izpadu Olimpije v pokalnem tekmovanju pa so Polzelani osvojili prvo lovoriko v zgodovini. V naslednji sezoni (1996/1997) je Savinjska košarka imela dva predstavnika v evropskih tekmovanjih. Tja se je uvrstila tudi ekipa iz Rogaške Slatine. Klub pred startom v prvo evropsko sezono finančno ni bil pripravljen na profesionalizem, finančna kriza pa je bila v klubu prisotna že več let. Kljub dobrim rezultatom si klub nikoli ni uspel ob Rogaških vrelcih zagotoviti še enega večjega sponzorja. Agonija kluba je trajala vso sezono, nato pa je klub maja 1997 ob velikih dolgovih enostavno ugasnil. Je pa prišlo do bliskovitega vzpona v Laškem. Laščani, ki so se ob močni finančni podpori Pivovarne Laško že v premierni prvoligaški sezoni uvrstili v evropske pokale, so v naslednjih letih poskrbeli za prave sosedske derbije s košarkarji s Polzele, ko so se borili za podprimat v slovenski košarkarski sferi. Že v sezoni 1998/1999 so osvojili 2. mesto tako v državnem prvenstvu kot tudi v pokalnem ter postali vodilno moštvo v Savinjski regiji. Istega leta pa so se uvrstili tudi v četrtfinale drugega najmočnejšega evropskega tekmovanja - Pokala Saporta in si tako zagotovili sodelovanje v Evroligi v naslednji sezoni, kar si klubski funkcionarji štejejo za vrhunec v zgodovini kluba. V naslednji sezoni pa so imeli Laščani največjo priložnost, da bi prvič v zgodovini osvojili naslov državnih prvakov, ko je novomeška Krka v polfinalu izločila ljubljansko Olimpijo, a so poškodbe v grobi zadnji tekmi rednega dela z Olimpijo terjale svoj davek, tako da so v finalu morali priznati premoč Novomeščanom. Zaradi dobrih rezultatov slovenskih klubov na evropskih tekmovanjih je slovenska košarka pridobila še več mest v tekmovanjih, s tem pa je tudi savinjska košarka pridobila novega evropskega predstavnika. Tako so košarkarji zreške Rogle isto leto, ko so se uvrstili v 1. SKL, igrali tudi v Koračevem pokalu. Na Polzeli so finančne težave pripeljale do padca rezultatov, saj cenejši in manj izkušeni mlajši igralci niso bili na nivoju svojih predhodnikov. Do padca je prišlo tudi v Laškem. Najboljše ekipe iz Savinjske doline

so izgubile stik z evropskim vrhom, so pa drugi klubi iz regije vzpostavili stik z najboljšimi slovenskimi ekipami. K temu je prispevala tudi razširitev lige z 12 na 14 moštev. Tako je savinjska košarka v sezoni 2001/2002 imela kar 5 predstavnikov v 1. SKL. Poleg zgoraj omenjenih so med slovensko elito regijo zastopali še povratnik med prvoligaši – šoštanjska Elektra, drugo leto zapored pa je tam igral šentjurski Alpos Kemoplast. Razširitev lige je pripomogla tudi k upadu kvalitete slovenske košarke, zaradi česar so se Laščani odločili sodelovati tudi v novoustanovljeni Jadranski ligi, ki se je igrala v nekaterih državah bivše Jugoslavije. Sosedski dvoboji 5 ekip iz Savinjske so se nadaljevali tudi naslednji dve sezoni, nakar je na Polzeli zaradi prevelikega dolga prišlo do zaprtja kluba, ki je nato izpadel v 1. B SKL. Od košarke sta se poslovili dve izmed največjih imen savinjske košarke – Matjaž Tovornik in Jure Zdovc. Primat v slovenski košarki pa je počasi, a vztrajno izgubljala Olimpija, ki je v tem času izgubila že drugi finale državnega prvenstva v zgodovini, ko jih je v sezoni 2002/2003 ponovno premagala novomeška Krka. Da je bilo opaziti padec kvalitete ljubljanskega kluba, priča podatek, da jim je naslednje leto, v sezoni 2003/2004, lovoriko pokalnega prvaka odščipnilo moštvo Laškega, ki se je tako veselilo prve lovorike v zgodovini kluba. Tudi naslednje leto so bili Laščani udeleženci obeh final, a so obakrat morali priznati premoč Ljubljčanom. Sledilo je nekaj sezon slabših rezultatov, nakar sta se zaradi finančnih problemov najboljših slovenskih klubov in z upadom kvalitete slovenske košarkarske lige kluba iz Savinjske regije znova zavihtela na vrh. V sezoni 2014/2015 smo lahko spremljali čisto savinjski finale, kjer sta se za naslov državnega prvaka borili ekipi slatinske Rogaške Crystal in šentjurskega Tajfuna. Slednji se je nato veselil prvega naslova državnih prvakov v zgodovini savinjske košarke. Vzrok za vzpon košarke v manjših vaseh oziroma mestih v okolici Celja po letu 1991 pripisujem izboljšanju športnih infrastruktur v omenjenih krajih ter posluhu lokalnih podjetij za financiranje klubov. V zadnjih letih so se klubi iz Savinjske regije ponovno vključili v boj za najvišja mesta, vendar vzroka za to ne pripisujem njihovemu napredku, ampak upadu kakovosti ostalih vodilnih klubov v Sloveniji.

5 VIRI

Hinojo, J. (2012). *Ukradene sanje – jugoslovanska košarka*. Slovenske Konjice: Nobis Gorjup & Šauperl.

Kokot, D. in Petek, Ž. (2006). *Gimnazijci - uspešni košarkarski trenerji*. Pridobljeno s <http://www.knjiznica-celje.si/raziskovalne/4200607492.pdf>

Košarkarski klub Kemoplast (1999). *30 let košarke v Šentjurju*. Šentjur: KK Kemoplast.

Natek, M. (1997). *50 let košarke v Šoštanju*. Šoštanj: KK Elektra.

Pavlovič, M. (2000). *Mejniki slovenske košarke*. Ljubljana: Pisanica: Bonus Pavlovič.

Pavlin, T. (1996). Oris razvoja celjske telesne kulture in športa po drugi svetovni vojni. V M. Počivalšek (ur.), *Iz zgodovine Celja*, (Odsevi preteklosti, 1; 2; 3; 4; 5). (str. 241–256). Celje: Muzej novejšje zgodovine.

Pavlin, T. (2012). Ni pomembno zmagati, pač pa se dobro boriti ali slovenska olimpijska pot. V J. Podpečnik (ur.), S. Porš, (ur.), *Sabljanje. Veščina, tradicija, šport: Zbornik ob 100-letnici osvojitve srebrne olimpijske medalje Rudolfa Cvetka*. (str. 89–100). Ljubljana: Narodni muzej Slovenije.

Rotovnik, B., Kljajič D. (2008). *Šestdeset let košarke v Šaleški dolini*. Šoštanj: Košarkarski klub Elektra.

Šuster, D. in Volfrand J. (2015) *125 let športa v Celju*. Celje: Športna zveza.

Terbovc, J. (2010). *Zlatih 50 pod slatinskimi koši*. Rogaška Slatina: [s.n.].

Žibrat, M. (1996). *Košarka od začetka do danes*. Ljubljana: Samozaložba Miha Žibrat.

Članki iz časopisov:

- Intihar, J. (12. 10. 1995). Nova laška lepota, *Novi tednik*, 49, str. 8.
- Lukač, T. (28. 4. 1995). Svoje smo naredili, *Novi tednik*, 49, str. 18.
- Lukač, T. (4. 4. 1996). Polzelani na pokalnem Olimpu, *Novi tednik*, 50, str. 17.
- Lukač, T. (5. 9. 1996). Zrinski trener leta, *Novi tednik*, 50, str. 14.
- Lukač, T. (29. 4. 1997). Sproščeni na zmagi, *Novi tednik*, 51, str. 16.
- Lukač, T. (15. 5. 1997). Podaljšani finale, *Novi tednik*, 51, str. 13.
- Lukač, T. (13. 11. 1997). Laško pivo preplavilo prestolnico, *Novi tednik*, 52, str. 13.
- Lukač, T. (18. 12. 1997). Prstan v žepu gospodarja, *Novi tednik*, 51, str. 15.
- Lukač, T. (26. 4. 2000). Olimpija preko trupel, *Novi tednik*, 54, str. 16.
- Obrez, D. (25. 5. 2000). V Laškem brez pike na i, *Novi tednik*, 54, str. 21.
- P. Š. (2. 10. 1997). Košarkarski derbi napolnil dvorano, *Novi tednik*, 51, str. 14.
- P. Š. in T.L. (29. 4. 1998). Selektor matiral pomočnika, *Novi tednik*, 52, str. 15.
- Selišnik, U. (16. 3. 2000). Tisti Turnšek, drugačen, kot ga poznamo, *Novi tednik*, 54, str. 19.
- Škerl, P. (17. 12. 1998). Dotolčeni AEK, *Novi tednik*, 52, str. 21.
- Škerl, P. (14. 1. 1999). Jagodnik matiral telefoniste, *Novi tednik*, 53, str. 20.
- Škerl, P. (21. 1. 1999). Pivovarna med 16, *Novi tednik*, 53, str. 21.
- Škerl, P. (11. 3. 1999). Prehitro preblizu, *Novi tednik*, 53, str. 21.
- Škerl, P. (25. 2. 1999). Korak za korakom v EL, *Novi tednik*, 53, str. 20.
- Škerl, P. (4. 3. 1999). Aris spustil zapornico? *Novi tednik*, 53, str. 20.
- Škerl, P. (16. 9. 1999). Ne bomo pokleknili, *Novi tednik*, 53, str. 20.
- Škerl, P. (20.4.2000). Še eno leto čakanja. *Novi tednik*, 54, str.21.
- Škerl, P. in Lukač, T. (18. 3. 1999). Bližje višjim mestom, *Novi tednik*, 53, str. 20.
- Šuster, D., Zule, Ž. (3. 10. 1991). Na nasprotnih bregovih. *Novi tednik*, 45, str. 15.
- Šuster, D., Zule, Ž. (16. 9. 1993). V pričakovanju enotne lige. *Novi tednik*, 47, str. 16.
- Šuster, D. (16. 4. 1992). Imeli smo odlično ekipo. *Novi tednik*, 46, str. 16
- Šuster, D. in Zule, Ž. (17. 9. 1992). Dve ligi in končnica. *Novi tednik*, 46, str. 12
- T. L. (18. 4. 1996). Polzela out, *Novi tednik*, 50, str. 17.
- T. L. (18. 5. 2000). Dolenjci odvili ljubljansko darilo, *Novi tednik*, 54, str. 16.
- Terbovc, J. (18. 4. 1996). Obnova za Evropo, *Novi tednik*, 51, str. 18.
- Terbovc, J. (16. 9. 1999). Šport idealen za uspešen marketing, *Novi tednik*, 53, str. 19.

Terbovc, J. (9. 9. 2004). Veličastno slovo velikega strelca, *Novi tednik*, 59, str. 22.

Terbovc, J. (21. 10. 2008). Samo ena zmaga, *Novi tednik*, 62, str. 13.

Zule Ž. (24. 10. 1991). Ponižan, užaljen, ogorčen, *Novi tednik*, 45, str. 15.

Zule, Ž. (9. 1. 1992). Ni vse zlato, kar se sveti, *Novi tednik*, 46, str. 12.

Zule, Ž. (31. 3. 1994). Nemogoče je mogoče, *Novi Tednik*, 47, str. 18.

Zule, Ž. (7. 4. 1994). Panorama, *Novi tednik*, 48, str. 14.

Zule, Ž. (2. 2. 1995). Goran Jurak: plavanje, *Novi tednik*, 49, str. 18.

Zule, Ž. (14. 9. 1995). Tri lilije odprle vrata, *Novi tednik*, 49, str. 17.

Zule, Ž. (21. 9. 1995). Pet milijonov zelencev, *Novi tednik*, 50, str. 18.

Zule, Ž. (12. 10. 1995). Košarkarski Abraham, *Novi tednik*, 49, str. 17.

Zule, Ž. (19. 10. 1995). Trije v napad, dva nazaj, *Novi tednik*, 49, str. 19.

Zule, Ž. (11. 1. 1996). Stonoga s Polzele, *Novi tednik*, 50, str. 17.

Zule, Ž. (22. 2. 1996). Slovo v velikem slogu, *Novi tednik*, 50, str. 14.

Zule, Ž. (13. 6. 1996). Pivo močnejše od hmelja, *Novi tednik*, 50, str. 15.

Zule, Ž. (11. 10. 1996). Tovornik - 82!, *Novi tednik*, 50, str. 17.

Zule, Ž. (19. 12. 1996). Debi vseh derbijev, *Novi tednik*, 50, str. 15.

Zule, Ž. (24. 12. 1996). Točka do Jordana, *Novi tednik*, 50, str. 13.

Zule, Ž. (8. 5. 1997). Prekletstvo zadnje žoge, *Novi tednik*, 51, str. 16.

Zule, Ž. (15. 5. 1997). Rookie of the year, *Novi tednik*, 51, str. 13.

Zule, Ž. (29. 5. 1997). Dragšič in Jeklin, *Novi tednik*, 51, str. 15.

Ž. Z., (12. 3. 1992). Košarkarji razširili lige, *Novi tednik*, 46, str. 12.

Ž. Z., (30. 11. 1995). Štajerski polfinali, *Novi tednik*, 50, str. 17.

Ž. Z. (17. 10. 1996). Zmaga in dva poraza, *Novi tednik*, 51, str. 15.

Televizijske oddaje:

Bašelj, A. Športni izziv, [televizijski posnetek]. Ljubljana: RTV Slovenija. Predvajano na TV Slovenija 2, 12. nov. 2014.

Spletne strani:

Helios ponovno v Goodyear ligi. (25. 5. 2005). Košarkarski klub Elektra. Pridobljeno 10. 3. 2016 s: http://www.kk-elektra.si/novica_prikazi.php?pid=877

Regionalna statistika (2012). Pridobljeno 20. 10. 2015 s:
<http://www.rasr.si/si/regionalna-statistika>

Veličastno slovo Jureta Zdovca. (1. 7. 2005). Delo. Pridobljeno 16. 4. 2015 s:
<http://www.delo.si/sport/velicastno-slovo-jureta-zdovca.html>

Rezultate mednarodnih tekem sem pridobil na spletni strani:

<http://www.fibaeurope.com/>.

Rezultate tekem domačega prvenstva sem pridobil na spletni strani:

<http://www.kzs.si/o-kzsdokumenti/bilteni/>.